د مینې خـــدایه ستا کلام دې تل ما ته لارښــــــــود سي
مـــین دې کړم راوښـــیه چـــې مینه څـــنګه دود ســـــــــي
شنه ژبه، مست خـــــــــیال او هسک قلم دې چې بېرزو کړ
سـپرلي دې چې کړم پوه مې کـــړه چې واورې څنګه رود سي
ملیار

ټال

شعري ټولګه

Ketabton.com

ملیار حکمت الله

۱۳۸۷ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زرکې دا ستا ښکلو لیمو کې څه اثر پرېوتی
چې د زړه باز مې ستا په در کې مات وزر پرېوتی

وږمې د مړې ځمکې پر سر دم د عیسی ورپو کړ
بیا به ژوندۍ سي پرې له پاسه شین نظر پرېوتی

ګلونو وځئ له خزو په واورې اور پورې کړئ
لاس د سیلۍ نه د کنګل تېره خنجر پرېوتی

چې هڅوي پېښو د پېغلو ته د دښتې بوډۍ
د مین زړه خوږلن کې ګوره څه هنر پرېوتی

وږمې د هیلو کاروان راووست د اوربل سیوري ته
ځکه جبین کې د لیلا نوی اختر پرېوتی

ساقي پام وکړه عطر ویش نه دې چې پاتې نه سو
بېدیا د مینې کې غاټول سوی ځیګر پرېوتی

ښامار د تورو نه ګوهر د غزل ځکه باسي
چې د قلم اوده کې سوز د سره ټټر پرېوتی

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به ســـتا خواره اوربل کې ټيک د لمر وټومبي
ځـــاروان د روڼ کاروان په غاړه د ګودر پرېوتی

سکور سوی زړه به مې د ستورو په مالت کې منې
د بلال رنګ ګــوره د حـــورو پر بشـــر پرېوتی

د احســاس غوټه مې خلاصيږي بس د نور په ګوتو
رازمن زړګی مې د غـــزل ټال کې د لــمر پرېوتی

ځولۍ د پرښـــو لپه، لپه باران لا تازه کـــــړ
ملياره ســــــتا دلاس په اور کې څه شرر پرېوتی

(د وري پنځمه ۱۳۷۷المريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بستر کې د اور رغـــــــړم څو مې تن په پخېدو سي
د مینې ســـور انګار سم ګوندې یار په سوځېدو سي

د اوښـــــــکو څاڅکي اړوم په تال کې د سکروټو
ســــــینه په تیغ د وخت کاږم چې لمر په راختو سي

ریبار د ژبې ولـــــــړم خوږو خوږو ســـــــوالو کې
د هیلو ګل ډالۍ کــــــړم څـــو جوګه د قبلېدو سي

چې څـــــنګه تږې سترګې مې وربرېوځي په لېمو یې
د شـــرم سورکۍ وریځ یې را خوره پـــــه اننګو سي

وروالوزي نسیم د ســــویو سویو اســـــــویلو مې
غوټۍ د ســـورکو شونډو یې ورو ورو په رپېدو سي

د خـــــــولې بلبل سي تږی له نارو نه لاس په سر سي
د زړه مــــــــرغه چوڼۍ کې د ګوګل په پرېدو سي

مــــــحراب د وریځو وتړي تکل چې د سجدې کـړم
ارمــــــان د پستو شونډو د زړه تل کې په سلګو سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ډوب د حـــسن سین کې هغه سره سپینه له شرمه
خبر نه چـــې شېبې د خـــوږ دیدن پـــه تېرېدو سي

چې ســــــم تندي وهلې شـــونډې ورسیږي جام ته
آذان سي پېشلمی د روژتي پـــــــه ختمېدو سي

مالت ته د دیدن تږی راغـــــــــلی تږی درومم
شـــمېرم به د وخت ګوتې څو شېبې د بیا لیدو سي

(د غوایي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ المریز کال)

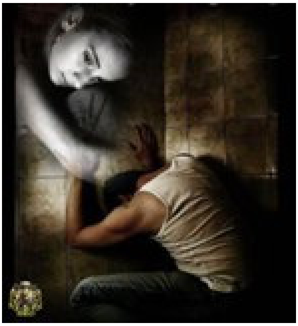

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نور څښې

غسل د باران ته د غزل ناوې بربنډه سوه
تود بازار د مينې سو حيا ترېنه په شنډه سوه

بيا دورې د عطرو د وږمې په لاس کې ولوېدې
نقد يې ځاى ونيوه سېلۍ ترينه په منډه سوه

دا د چا د سوي زړه خوږلن دى په بيديا وو کې
زيرى د چا راغى د غمجنې خلاصه ټنډه سوه

دم د کوم عيسا کفن د سپينې واورې وشيره
تېره چې وروستۍ سلګۍ د مرګ له پراته خنډه سوه

لمر په ډېره مينه پر غريب څښې د نور کاږي
لښته د سيلۍ يې لوڅو ډډو ځنې لنډه سوه

ښکارې تر پالنګه يې رسېدلى د مليار قدم
زوکړه د ګل لرې نه ده ځمکه ګوره ټنډه سوه

(د ورې دېرشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ماتېدونکی

ســـــتا د زلفو کړلیچو کې خـــوځند یون به مې مات نه سي
ســـــرکې ستا د کوچۍ مینې پروت جنون به مې مات نه سي

د زړګي پر ســـــر به ماته د ســـــرو شـــونډو پیمانه کړم
سوی ستونی به پرې لوند کړم هوډ پښتون به مې مات نه سي

ځـــــو ګربت د ارمـــــان کاږي د یاغي احـــساس وزرونه
د ســـــــپوږمۍ د ښـــار په لورې الوتون به مې مات نه سي

ږدم د ســـــتورو سپین خـــــالونه د تیارې په توره ټنډه
روڼ خـــــیال، ځلانده لاره، پاک مضمون به مې مات نه سي

وخـــــــــته وسولوه ګوتې ځـــــو کوی سې رژوه مې
پـــــــه توده غېږ یې پربوځم شین پرون به مې مات نه سي

پــــو کوه د باد شـــــپیلۍ دې ریږدوه تش منځي دروي
زه د لـــــــوړې سروې ډډ یم ټینګ سکون به مې مات نه سي

کـــــه ته حـــــوره د جنت سې زه به تـــور رنګ د بلال سم
ســـــتا د سپین جبین په لورې پورته تلون به مې مات نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما دې لار کې غـــــور ځولی پاس پر ســـر يې پښه رسا ږده
چېرته جوړ لــــه ښيښې نه دی زړه مفتون به مې مات نه سي

زه مـــوجود صنم مې رنګ دی زه درياب نګار مې څنګ دی
کـــــه دنيا رقيب، رقيب سي کلک تړون به مې مات نه سي

(د غوايي نولسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

مټکور

ډبرې د زوزو په لــــــېمو اړوو
پـــه ټق د خــوله غړپ د ترخو اړوو

دارو د زهـــرو په سېلاب جوټه سو
د زړه پرهر په ســـــره اورو اړوو

ګـــــوندې که ور د مراد وټکوي
پورته څپې د اســــــويلو اړوو

د هيلو بڼ ته د ورتګ پــــه تمــه
د دمې مېنــه پــــــه ازغو اړوو

د زړه ډال نه ســــته د بـڼو غشو له
پــــــه تېښته کډې پر اوږو اړوو

د لټې څـــڼو کې ويده نه سو ويښ
څـــــومره چې ژبه په پښتو اړوو

شهيد ارمان مو د زړه تل کې خښ دي
پر ســـر يې خاورې د سلګو اړوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندر نیـــــــولی لمر د کلي زموږ
تور د تیارو څـــــه له په شپو اړوو

د خـــــتګر کوږ نیت ته پام نه کوو
ورانۍ د مېنې پـــــــه پردو اړوو

د غـــره په حد کې وار په سپي رانغی
ملـــــــیاره ګاټي به ترڅو اړوو

(د غبرګولي څلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمت باران

د اور په دښته ځځېدلی ځاځکی
د وریځ له سترګو نه یم
خیر دی که ومې څښېښي سرې سکروټې
خو زه به ونه ایشم
زه به سړه کړمه لمبه د غضب
او د ایرو نه به یې
شین سرراوغوړېږم
د ګلو اور به پدې دښته باندې ولړوم
کرکه به ووژنم، مرګی به مړ کړم
او ژوند به وکرمه

(د غوایي اته ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب

بوډۍ په منډه منډه راغله د چينې غاړې ته
څو زرين خوب د سترو سترګو خپل اوبو ته کړي تېر
خو چينه وچه وه ډېرې وو پرې سپېره کودړي
د بوډۍ چاودې شونډې وښورېدې
څه يې د ژبې لاندې وويلې
د پورې شنه کلي باغو ته يې په حسرت وکتل
او خوب يې خوب پاتې سو.

(د لړم نهه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مروره اوښکه

زړه کې يوه خبره تاو راتاوه سي
سره د اور بڅره تاو راتاوه سي

غواړي چې تاله د شونډو ويلې کړي
ډېره زوروره تاو راتاوه سي

څاري د ميوند د زمرو لاره نن
پېغله سترګه وره تاو راتاوه سي

کله له اټک نه څادر لرې کړي
کله له خېبره تاو راتاوه سي

مارې د ټټر نه لال د زړه غواړي
مسته پاړوګره تاو راتاوه سي

زلفې د نور کاږي پر ويده احساس
څومره خوندوره تاو راتاوه سي

خوله سوالګره نه ده خو الفت پسې
کې د سوال سندره تاو راتاوه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا ملنګې هيلې ګل ورک کړی دی
ژاړې له انـــځره تاو راتاوه ســـــي

بيا ســـتړې ککۍ د سالو اور غواړي
ګرځي له ګـــودره تاو راتاوه ســـــي

نه څاڅي ګريوان نه ستړه په سترګو کې
اوښـــــکه مروره تاو راتاوه ســـــي

غـــــوڅ به د ملـــيار ژبه سرونه کړي
لړ کـــــــه بېخوره تاو راتاوه ســـــي

(د غوايي پنځمه نېټه نارنج ګل مشاعره ۱۳۷۷ لمريز كال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرلی لمر

(له اغیار سره خندا څه په کار نه ده)
یارانه د مچ عنقا څه په کار نه ده

دور بریښ د سپینو غاښو درنه غواړي
د کنډاسې خوله خندا څه په کار نه ده

ژبه مله سوه د احساس د لیونیانو
عقله وېره له بلا څه په کار نه ده

په شپیلۍ د محبت به زلفې ټال کړم
دې ښامار لره همسا څه په کار نه ده

بر مې زړه دی سپخېدلی کوزه پرې دی
درزي راسه نور دعا څه په کار نه ده

لبونۍ به کړمه ژبه لیونۍ ته
تش په سترګو کې وینا څه په کار نه ده

څپې اوښکې سوی ستومانه له پایبوسه
سه راړنګه پرې حیا څه په کار نه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرهر ګل مې اوبوم په نم د اوښــــــــکو
چاودو شونډو ته مــو سکا څه په کار نه ده

ســــر په لاس رقیب آباد کې به دې ستایم
په ټیټکو د اوښ غـــــلا څـــه په کار نه ده

شــــــهزادګۍ د ارمانو مې غم پخه کــړه
ګریوان نه ســـته دی ژړا څـــه په کار نه ده

ډول ســـــرني لره مې غوړې څڼې ســــاتم
د پردو ســــاز ته ګډا څــــه په کار نه ده

د پګـــړۍ پر ســـر د وږي شــمله ښايي
بې له دې بله ســودا څـــــه په کار نه ده

زه ملــــيار کرلی لمــر لــــرم په زړه کې
د ســــپوږمۍ ماته رڼا څــه په کار نه ده

(د غبرګولي اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوګرو میره

وړانګې د جبین دې د سپوږمۍ له مخ نه ځل ریبي
رد ځواب د شونډو دې ماشوم ارمان نه پل ریبي

ول دې د سکروټو شونډو سیځي د احساس فصل
لور مې د قلم ځکه لمبه لمبه غزل ریبي

ځومره که باڼه کړي په رنجو تېره د قاف ښکلې
ستا ساده ککۍ له نورو سترګو نه کجل ریبي

ستونی مې ګړنګ سي کمکی سوال مې په خاپوړو سي
خال د غونډې زنې دې د خولې د خواست تکل ریبي

اوړي د حیا ویرې رنګونه اننګو کې دې
کله اور سي واوره کله سره لمبه کنګل ریبي

دا چې شونډې ست کوي او سترګې دې ګواښونه کړي
دواړه دې ملګري د مین د زړګي تل ریبي

پرېوته کوهي د زنخدان کې مې یوسف نظر
ګوري د زمزم څپو ته تش کتو کې جل ریبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مات به جام د شـــــوندو سي آخر د تلوســــو په لاس
پاس شــــــراب خزې لاندې نه تنده ده ده مرچـل ريبي

نه به مري مــــليار خبر دی که تېره سوی په ځنګ ترېنه
عــــــطر د خورو زلفو دې ژوند ببنـي اجــــــل ريبي

(د چنګابن ځلورمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیله خوله

د حیرت چیغه له ګوګل د پرښتو ووته
چې مې کوچۍ مینه خزو نه د کمځو ووته

نه چې ښکاري نظر د زړه سر په ښو نښه کړ
ښه د حورو مې کوډل نه د لېمو ووته

ډیوه وه بله د نظر ژبې لیلا ثټله
حیا سوه خړه له دېرې نه په توبو ووته

د خولګۍ ویش وار مې په غسل د خولو کې سو تېر
کافره ټنډه مې ثواب نه د سجدو ووته

توپان د مینې مې ګلشانګه کړه را ړنګه پر ما
هیله د زړه مې په شربت د شونډو سرو ووته

نمروده عقله تا ګڼلې وې سکروټې شونډې
خلیلې خولې ته مې غوټۍ له سرو لمبو ووته

(د چنګاښ شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري

هـــغه چې ســـــیوری نه لري نو لـــمر په کاڼو ولي
ســــــالار د ترورېمو ځـــکه ســــــحر په کاڼو ولي

څوک نه ستـه چې ســـلام د نه ویشتو وکړي ښکاري ته
د کرکې ګوتې آن د خـــــیال وزر په کـــــاڼو ولي

رېبار د پاکې مینې ځـــــکه نه رسي مــــالت ته
ښکاریږي کــــــوم ناولی بر ګـــودر پــه کاڼو ولي

ښـــــایسته د شیرینۍ اوربل به بچ ســي له تاوانه
مومن لالی تورمــــخی پاړوګـــــر په کاڼو ولي

سپین ســتوري د وطن مې پردیسي دوړو سپېره کړل
د وخت دغه ناتار مې د زړه ســــــر په کـــاڼو ولي

کـــــاروان د ارمانونو په بیلارو لارو سر ســــو
تر شـــــا غلیم د تللي پله اثر په کـــــاڼو ولي

په ګاڼو به د ســــــترګو ښـــکلوم هر یو ګوذاریې
رقیب مې چې په لمسه د دلــــــبر په کـــاڼو ولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــيـاره نازولې کبر دو مـــــــره ړنده کــــړي
ما ســــــــــر ورته نيولى دا ځــــــيګر په کاڼو ولــي

(د چنګاښ پنځه ويشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې ګایه

څاڅکي، څاڅکي څڅېده د زړه په دښته
اوبوله یې د مینې ښکلې لښته

د الفت بوټی چې ټول غوټۍ، غوټۍ سو
د باران ناوې سپرلي کې سوه پرې سخته

تور تندی مې د اشنا په وره کې مات سو
چاته نه ژاړم له دې ناکامه بخته

که زه، زه وم نو به زما په خوښه څرخې
اوس د بل په مراد ګرځه یاغي وخته

سې نیمکړې په بل څه ګایه د مینې
د پښتو ژبه سوګند لره سوه هسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیغه

چــــا په ګــــناه چا په توبو وخوړم
څه عقلمن څه لیونو وخـــــــوړم

په غابښ چیچلو مې پولاد ویلې کـــړ
خو د وربښمو زولنو وخــــــوړم

کرار، کرار یې راته پښې ځـــــتلې
نسکور ګړنګ سو مه ځپو وخـــوړم

ډېرې مې وایستلې داړې آخـــــــر
کنډاسې خوله ژامو پستو وخـــوړم

هغه ســــــوګند سو مه چې پلی نه سو
ډېرو ناولو، ولو خـــولو وخـــــوړم

مرتدو شونډو په ښکاره ځـــــتلم
شېخې خوله شاته د پردو وخـــوړم

ذهین ســــــرونو کې بې سره ســـومه
په غبرو سر تشو سرو وخـــــــوړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه چې پرښه سي د وړانګو خـوراک
د ګل وطن مخ نه شغلو وخـــــــورم

لمبه ســــوم وسوځېدم دوړې سومه
شهیدو اوښکو سترګو سرو وخـــورم

د ګربت ځیرې ککۍ چـــــــا تړلي
تپس په څو رنګه ځېرو وخـــــــورم

ملــــــیاره دادې د شاړ بڼ چیغې دي
وایي سپرلی بوله سړو وخــــــورم

(د زمري پنځمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غم تیکی

اې د صـــــبا ستوریه د شپو له تیکي ووځـــــه
وســـــپړېږه ګل ســــه د ازغو له تیکي ووځـــــه

ځو به لیو نیه شـــــمېرې ولونه د خورو زلـــفو
ځه د سپوږمۍ ښـــــار ته د تیارو له تیکي ووځه

مارې د تتېر نه به دې لال د زړګي وباســـــــــي
نور د پاړوګرې د کمځو له تیکي ووځـــــــه

خپله مینه مینه سه دارو سه نا ســـــــور تپ لره
بس د بل په یاد د شـــــوګیرو له تیکي ووځـــــه

وځځېږه لاندې ګوندې زړه شین سي ګلونه ســـي
اوښکې پېښتنې نور د ښو له تیکي ووځــــــــه

هیلې راژوندۍ سه د سپېرو شونډو په ځوکو کې
پړق وهه خندا سه د سلګو له تیکي ووځـــــــه

خیاله هرځه مات کړه خو د زړه کعبه ودانه کـــــړه
مینه کې د نورو ســـــوګندو له تیکي ووځـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل سه په سکروټو کې، نمرود ســــــرونه وځنډه
اې خلیله عـــــــشقه د لمبو له تیکي ووځـــــــه

وینې مې اوبه سوې اســـــویلی مې د وږمې ځپې
لښتې نوره شنه ســـه د غرمو له تیکي ووځــــه

مړه ســــــول مقتدیان امامه ګوره ما سختن دې کړ
ماته کړه روژه دې د توبو له تیکي ووځـــــــــــه

(د زمري شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه، توره او قانون

مسته نغمه یم د بلبلو پسرلی جوړوم
ځلانده توره یم، قانون یمه سړی جوړوم

دا چې کترې کوشېروم د ټوکیدلي صورت
لیونی نه یمه د مینې لیونی جوړوم

ما په بیلتون کې پخې کړې د وحدت قصیدې
زه د احساس په دم کودړونه منګی جوړوم

د سینې چج کې د خوږلن مخ نه اېرې څنډمه
دانې دانې یې ټولوم ترېنه زړګی جوړوم

ستړو لیمو نه را تویېږم په کمره د ټټر
د نور ځړوبی یم له کانو نه غمی جوړوم

کجکول په غاړه تپې زړونه، ځیګرونه غواړم
د ځلمي هوډ خوځنده ده یون ته سپیلنی جوړوم

خیر که سوځېږم څاڅکي څاڅکي پرې له پاسه څاڅم
د الفت مزي ته مرجانو کې سوری جوړوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسه وړي د غنمو د ملـــــــیار غـــــــزله
آزمون د وخت ته د احــــــمد بابا لمسی جوړوم

(د وړي شپږمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړې اوښکه

لاندې څـــــــڅېدله خو ستنه سوله
ښکارې ســـتړې اوښکه پښتنه سوله

تلله خـــــداې خبر د چا خاطر وو چې
بیا د سترګو کور کې میلمنه ســــوله

اوس یې د جـــــبین لیدو ته تږی یم
څو مــــــره په پوړنې کې درنه ســــوله

زه یې نارواوو لـــــــــره هو کـــړمه
دا زما روا ســــوالو ته نه ســــــوله

ورو په ورو د تورو زلـــــــفو ماره یې
تاوه ســـــــو ملیار ته زولنه ســـوله

(و وږې اتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو اېلبند

خپل دي رانه پاتي په پردو مې ګــــرځوې ثــــه له
حسنه د ژوندو په هديرو مې ګــــرځوې ثــــه له

زه خو بس د ستا جبين ته سوی ســـــپېلنی ومـــه
ښکلې اوس د نورو په سرو مې ګـــــرځوې ثـــه له

ما دې د سپين مخ لارو کې ډېرې شــــپې ليدلي دي
لمر کې مې د ېره کړه په تيارو مې ګـــرځوی ثـــه له

دا چې راته مينه کې له جـــــــرم او له توبو وايي
پرې مې ږده په دا ســــــې ليونو مې ګـرځوی ثـه له

ما خو مې دا خامه ځواني ســــتا په خوله کې درګـړله
پورته مې کړه وريت سوم په لمبو مې ګـــرځوی ثـه له

خير به سي د شونډو په ايلبند کې لږ ثــــه مــېنه را
زه ساده کوچی يم په ښارو مې ګــــرځوې ثـــه له

پرېږده ثاثکي، ثاثکي لاندې توی سمه سيلاب سمه
وختـه دا په څوکو د ښو مې ګـــرځوې ثـــــه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې ناسپړلې غوټۍ زه مـــــــلیار د حــــسن یم
لاس راکړه چې ګل سې په ازغو مې ګــــــرځوې څـه له

(د وږي شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سترګو جنګ

پېښه يې د سترګو خو بانه د زړه په سر لګي
هر ماشوم چې کاڼي واروي په قلندر لګي

سپين مخ نه يې شين ټيکری سو لرې سا مې لنډه سوه
بيا مې په چونې کې د ګوګل د زړه وزر لګي

څه وکوم شېخه دې ګناه نه ځان نيوی نه سم
چېرته چې وي ښکلي زما ترې پرې نظر لګي

اوس دې چې دمه کړمه پالنګ کې سر د شونډو را
دې جنت د حسن کې جامونه د کوثر لګي

خياله چې ټيټ نه سې هسکه مېنه تل د هسکو يې
هر چېرې لومړی په لوړو څوکو نور د لمر لګي

(د تلې لومړی نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو خيبر

تا پرون صـــبا وېلې خو نن په بل صـــبا تـــړې
هـــر ځل چې مې وار رســـيږي ور دې د ښکلا تړې

ثـــــو چې مې رتې زه به نارو نه لاس په ســـر نه سم
يوه ورځ به مې خـــوله په خبر د شونډو خامـــخا تړې

زلفې مخ نه لـــرې کړه سپوږمۍ تندر نه وباســـه
ښـــکلې ځو په تورو تروږمـــو سپينه رڼا تړې

اوس دې چې ورشـــو کې د ځوانۍ ښکلا شنه سوې ده
آس مې د نظر خـــه له پـــه پړي د حـــيا تړې

تا خــــو دې د حــــسن بڼ ته زه ملـــيار نيولى وم
دا د پير بابا پـــه توغ ريښکى په نوم د چـــا تړې

(د زمري اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه زړی

دا چې ته یې ســــره سپینه زما رنګ لکه مــړی دی
ســـــتا پــــه اننګو کې مې کـرلی د زړه زړی دی

خود به تنده زور کـــوي د خولې پسې به خـوله غواړم
تا مې دا تنهاکې ځـــیګر مـــالـــــګه کې لړلی دی

ځــــو پکې د شـــونډو له انګور نه جوړ شراب نه یې
مات ســـه ســـاقي خم دې زما خـمار لره نیمګړی دی

حسنه تا خو لېچې ډېرې تاوې کـــړې خو شرنګ نه سو
زه کونړ یم که چا دې له بنګړو نه شـــور شــــړلی دی

هسک اورمېږ به ګرځي په ورشـــو کې د تنکۍ مینې
ځو د خیال د آس غــــاړه کې ســـتا د زلـــفو پړی دی

دا چې مې غـــزل نه نن د وریت ارمــــان لوګی خېږي
چغ مې د ســــــندرو په ځـــــنځیر د اور تړلی دی

مست ســــه ابا ســـینه برید د اور ســـه د رقیب پله ته
نور نو د ملــــــیار د صـــبر کلی اوبـــو وړی دی

(د تلې اوومه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سـرو شونډو خزه کې دی سـرتېری د پېزوان پټ
ارمان یې له ګـوزاره ځـکه ځان کې ساتي ځان پټ

د اور غورځونه ځـک دي د احساس غرځونه سوځي
په زغـره کې د تورو ترینه سـاتمه جـانان پټ

په خـال مینه سـتا کړې سجدې د ګرځېدو دي
د وریځو د محراب لاندې دی سپینو کې شیطان پټ

د او ښـکو پېغله ووته سـرتوره لـه لېمو نه
له شـرمه مې زخمونو د ټټر کې سـو ګرېوان پټ

سـپرلیه لږ څه وسـپړه دا تور ګل د بڼو یې
ښـکاریږي رانه دې کې دی زمانه ټول جـهان پټ

روژه مـو سـوه کلونه ملا بانګ مو تر غورځ نه سـو
امـام د کلي نه دی؟ کـوي ځان لـره آذان پټ

ملـیاره ښـا پېرۍ د زړه د نور حجاب کې ساته
د نن دا ټولې ښـکلې لري سـترګو کې دیوان پټ

(د تلې شلمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وخت پېغله

زړه د مینې مسلمان سو شپه او ورځ دعا د جام کړي
په محراب کې ستا د وریځو تور امام پسې قیام کړي

ستا له غاړې نه را ښکته ګلورین ځای کې دمه وه
او س هغه او ښکه زمزم سوه ډک جامونه یې سلام کړي

د ښو لښکر دې ټول سو تورو سترګو دې اور بند کړ
پښتانه سره جرګه سول فیصله په نوم د قام کړي

د مین ترې زړګي مې سوال روژه دواړه په خوله دي
خو د سرو شونډو مالکه یو ماښام نه بل ماښام کړي

ګوره ودې لید چې ناوې د قدرت څومره ده ښکلې
ملا ! ته چې پرې مین سوې خود یې هیله خاص او عام کړي

نه پوهېږم ورته څه سم دا د وخت پېغله له وریځو
کله جوړ راته محراب، کله لیندۍ کړي کله دام کړي

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوره زرکه

څانګه، څانګه هیله د رڼا په لمن پرېوته
اوښکه مې زمزم سوله چې ستا په لمن پرېوته

مار و خوړل خړ بچي یې بوره زرکه ولاړله
خدای خبر سلګۍ سلګۍ د چا په لمن پرېوته

دا چې چغ شهید سو د بلبل په خوله کې، ګل و مړ
نه چې د یار ژبه د ښېرا په لمن پرېوته

وړي بار د سلګیو پېغلې شونډې په تنکو څوکو
سترګه د کوم ګبر د خندا په لمن پرېوته

میره د سراب به سي اوبه ما جل وهلي ته
پېغله د آمین که د دعا په لمن پرېوته

اوس به په توبو توبو دنیا په توبو راولي
ناوې د تقدیر مو د ملا په لمن پرېوته

نن د غزل تورو نه د چا د راتلو غږ راځي
ښکاري چې د بخت ملکه زما په لمن پرېوته

(د لړم نهه ویشتمه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زفاف شپه

څومره ښکلې شپه وه محتسب ځنې حساب ورک وه
زما نه وې تسبې ورکې مـــــلا ځنې کتاب ورک وه

زه نـــشه، پتنګ نـــشه، ډیوه نـــشه وه جام نـــشه
ما نه لید ســاقي، ســاقي زه نه لیدم شراب ورک وه

زما نښې د شــــــونډو خلاصه وه ستا د سپین بدن
هو ښ ســــــره حیا وه تللې حـــسن نه حجاب ورک وه

هرڅــــه هرڅــــه ځل وهل د مینې نور وینځلي وو
شـــــېخ نه ؤ، دوره نه وه، عــذاب نه ؤ ثواب ورک وه

شـــــــونډې به لا وچې نه وې جـــــام به بل راپرېوتو
تنده وه هرلـــــــورې ډک رودونه وو سراب ورک وه

زمــــــا آدم خــــــیال کــــوډل د مینې نه راونه ووت
زلفې د درخـــــــــو یې لـــوبولې ترې رباب ورک وه

تېره شـــــــپه جنت کې وم مېلمه کوربه مې حوره وه
زما نه وو ســــــوالونه ورک هغې ځنې ځواب ورک وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو بلبل یو ثـــــاڅکی عطر د غوټۍ خوله کې
پاڼی په چکچکو سوې مـطرب نه نغمه باب ورک وه

(د لړم نهه ویشتمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کڼو ښار

د زړګي مــــليار مې ړوند سو ګلان غواړي له انځره
د کڼو ښـــار کې يې سوال دی د ګونګي د خولې خبره

يکه زار يې دی وژلی، بګــــتۍ، لـــــنډۍ ژړيــــږي
د ډول ســــــتوني کې ده ماته د پښتون د بخت سندره

لکه ســـور د اسرافيل سو هر پوکي کې اېلبند وژني
د شپونکي شونډې پردۍ دي که شپېلۍ سوه مروره

يا حــــسنونه نظر وژني يا نظر د ســـــــترګو بد سو
که نه څـــو مره مات منګي مو سپېلني کړل له ګودره

د دنيا غيرتي خدايه بل مـــــيوند زما په نوم کـــړې
زيړ ايوب زړګی مې غـــــواړي بيا ملاله سترګه وره

فرياد چېرته يو ســـــم شـــښځه په هيڅ حد تړلې نه ده
زما د زړه د څراغ غـــــله ده يوه پـــــېغله پاړوګـــــره

زه خوځــــښت هغه څپه ده بې له مانه ښـــکلې هيڅ ده
که هغه خور د ســـــــــپوږمۍ ده زه د لـــمريمه بڅره
(د ليندۍ لومړۍ نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلاد لمر

ته سپوږمۍ که پرښته یې څه بلا یې تېغ نظرې
ستا پښو ته کښاوې سوې د رڼو ستورو ککرې

خبر آذان د میني وکړه د ماشوم احساس په غوږ کې
ګبر خیال مې مسلمان کړه اې د حسن پېغمبرې

سره مښو که سرې منګلې هسې ګرځي زیارتو کې
زما د زړه باز یې څیرلی دې پستې سپینې کوترې

دوزخي بادونه بار دي د وږمې په نرمو ولو
دار د وړانګو کې ځېږي پېغلې زانې سپین وزرې

د رڼا توره په لاس کې لمر جلاد سو ستوري وژني
مرګ د نور په ګډا لمانځي د تیارو د دیو لښکرې

پړسېدلې سینې اوړي ځوانیمرګ کبان اوبو کې
د چینې تي زهرجن سول تربنه نه راځي شکرې

ډېر ګلونه د ښو وو تاندو هیلو غوړولي
پانې، پانې اوس رژېږي لار بدله کړه دلبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کم اصله

ما هڅه ورته تیلی کړلو
د زړه وینې مې تیل کړې
ما ویل چې به ډیوه سي
خو
هغه شیطان څراغ سو.

(د مرغومي اوه لسمه شپه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز کیسه

تش جـــام داســـې کیسه په خوله بربنډه وه نېولې
چې شـــېخ بیګا د رز د جـــینۍ ګـــنډه وه نیولې

په ټوکو ، ټوکو پـــــښه د چا د شـــپې وښـــو پېدله
ســــــبا یې بیا په تور خـــواره ملـــنډه وه نیولې

ســــــودا په رضا ســـوې زهد ه زه ملامت نه یم
د شــــونډو پېغلې خــپله ســــینه تڼډه وه نیولې

د لـــــمر امام ویده وو خـــو ګل پرښې وڅنډلې
پستې دا د مــــزې شــــپه ډېره لـــنډه وه نیولې

پنډي د وچو شـونډو مې پېزوان ته عرضي ناست وه
د خال ســــپاهي ترې بیا د شـــاتو ګنډه وه نیولې

(د مرغومي اوه لسمه نېټه ۱۳۷۷ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواز

په ملا نرۍ ځلمۍ مچکې له ګل مخو اخلي
خو ستا له وېرې خوږې نارې تو کوي خوارکۍ
ته بیا په هر سهار ها خپلې مبارکې شونډې
په دې تو کړو باندې ښې غوړوې
ته د مچو په تفاله خوله تړکوې خو زموږ
ماشوم د شونډو ته ببو د ګناه بوخ، بوخ کوې
ستا شات خوړلو ښه جواز د ښکلولو راکړ
نو زه هم والوتم ، مچۍ سوم، بڼ د ښکلو ته ځم
پوه سوم چې شات دومره خواږه دي نو مچو به څه وي
ولاړم مچکې له پۍ مخو اخلم
او ته کندو ته راځه !

(د مرغومي د برشمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدر

ســالارد ښو د نور په ځل جنګ د کابې ګټلی
لاهـــولېوال د يون بل بـدر له لمبې ګـټلی

د رڼا ګوتې د تيارې مــــرۍ ته ورســـېدې
ياغي مـــلنګ جنت د حـــسن له توبې ګټلی

د ارمان مـــېنه مې ولجه کــړه روماني ملکو
واک د خـندا مې د پېزوان لاندې سوبې ګټلی

د جــــواري ميدان کې څه بايلې ناکامه بخته
لال د زړګي خـــو د آزمـــون تېرې شېبې ګټلی

شـــېخه هغه پالنګ چې ته يې تر سبا يادوې
مـــليار په نره د انګورو په تسبې ګـــــټلی

(د زمري اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړګي چونغر

د خوږې حــورې خوله چې ستا له جامه پاتې سوې
د ښـــکلا د ياد تسبې ده له امـــامه پاتې سوې

روژتي لاليه څه ســوې دا د سپينې خولګۍ مــيره
ســتا په تمه ډډې شونډې څو ماښامه پاتې سوې

د لمبه زړګي چـــونغر کې لا د کــکوبک آواز دی
دا ســـې مه ګڼه چې زرکه له کــلامه پاتې سوې

پت د مينې په ځـــای سوی د نظر په پاني پت کې
هـــندوکۍ الله الله کړي له رام رامـــه پاتې سوې

ژبه دا ســـې اوده کړې برګو غـــبرګو پاړوګـــرو
تل د زړه کيسه ترې وروســـته له سلامه پاتې سوې

ښـــکلوي للمي ګلونه د نوا د پل ښـــکالو يې
د راغـــه تر خنګه غلې څوک له دامـــه پاتې سوې

که څه هم د ســـپېدو خوب وم هېڅ تعبير زما ونه سو
لکه برخـــه د يتيم چې تل له پامـــه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې ته مې د اوښـــــکو هــدیره د ګرېوان نه ستـه
د ښـو په تور تابوت کې له ناکـــــــــامه پاتې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه چمبه

د زړه غـــــلې چمبه مې چا په مـــــينه تخنولې
که لاس د مسيحا ده وچـــــه ويـــــنه تخنولې

د هـــــيلو پېغله کټ کې د زړګي اوړي را اوړي
مولا دې خـــــير کړي بيا مومن شيرينه تخنولې

د ســـــوې شپېلۍ غږ سره شرنګی سو د پاوليو
ښـــکاريږي کوم کوچي بيا خوشه چينه تخنولې

څـــــه پام ساتئ کاواکې مې په بدو ونه لمانځئ
د ډډو شـــــونډو ست خـــــبره سپينه تخنولې

ملـــياره په دوو سترګو به دې خود ګلان ټوکيږي
په څـــــوکو د بڼو دې ګـــــلورينه تخـــــنولې

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې چېرې ښکلې وينم زړه مې ښوی له واکه وځي
غزل، غزل لوګی مې د ځيګر له کاکه وځي

ښکالو د کوم چنار خيال يې غوږ ته رسېدلی
د تورو چته پېغله مې له خوله کاواکه وځي

يو لال مې وو ساتلی خو د ستا ناکردو وسو
د هر توري په ځای يې پاس پر سر تناکه وځي

ياغي ليلا تر څو به راته ږدي په شونډو ګوته
نږدې دی ډک زړګی مې د ګرېوان له څاکه وځي

د قاف د غره ديوان يې تښتولو ته په څار دي
د شعر ښاپېرۍ ځکه له قلم شکاکه وځي

ملياره څو دا ستا ميخور نظر په ميکده وي
تر هغه به خوږه نشه له بنت تاکه وځي

(د کب اتلسمه نېټه ۱۳۷۷ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخات

هلته د شپې د ځپر لاندې د سپوږمۍ تندي کې
باران وهلې دوه خیشتې توتکۍ ګونګې ناستې
ډیوې د اوښکو بلوي د کوم ارمان په قبر
او باد تارونه د ستار خوروي
سخات د سندرو ویشي

(د وري لومړۍ نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا

په بڼکه د ګربت
د شنه اسمان له مشوانۍ نه
یو څو څاڅکي رنګ را اخلم
او په پاڼه د سپوږمۍ کې
دغه سوې دعا نغاړم
پښتانه پښتانه ډېر کړې !
لویه خدایه ! لویه خدایه !
او زما د زړه په ژبه
د شملو ټولې خبرې
د کېږدیو ښې سندرې
را پېرزو کړې لویه خدایه !
لویه خدایه ! لویه خدایه !
(د کب پنځه لسمه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتينواله

زما ښيښه خوښه ده
زه په ښيښه مين يم
ځکه، ښيښه نه په چا سيورى کوي
نه له چا وړانګې نيسي
ښيښه تور، تور ښيي
سپين، سپين ځلوي
نو
زه په ښيښه مين يم
زما ښيښه خوښه ده

(د وري شپږمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

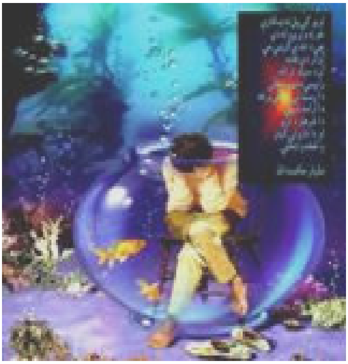

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لنډیو شرنګی

په ما ترږي دا څــــه تندر له پا ســــه پرېوتلی
راکړی جــــام مې څو ځلې له لاســـه پرېوتلی

دا نیم ســــوی الوی زړه د چا په اور ستي کړم
مــــجمر د مینې ســــوړ سو له برا ســـه پرېوتلی

ملالې د لنډیو په شــــرنګې باندې یې جګ کړه
د هســـکو برېتور ځلمی له آســــــه پرېوتلی

ملــیاره په سینه کې دې دا هسې وړې هینداره
د یار یاغي نظــــر دې له الماســــه پرېوتلی

(د غوایي پنځه ویشتمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رنجو پڼې

چمبې وهي دوکړه مارانې د غم
د وير کړزه بيا په ورا راغلې
او د سپوږمۍ له کلي
خدايزده د چا د ېرې ته
خدايزده د چا کلي ته
خدايزده د چا بدو کې
د خندا ناوې په ډولۍ کې د سلګيو بيا يي
او د رنجو پڼې په پښو کې
رنګې بنګې اوښکې
لکه همزولې د خندا د ناوې
اميل اميل دغې ډولۍ پسې ځي
نو
ځکه رڼا د سپوږمۍ تته ښکاري
ځکه د نور چينې ځېښلې برېښي
او تندر نه ماتيږي

(د وري ديارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لـــکه خـــبره مې د ژبې ســـر ته ښــــــکلې راځي
غـــــزل، غـــــزل سي د زړه کور ته نابللـــــې راځي

منتر به پوخ ســـي او ها ســـپينه تښتېدلې مـاره
شـــــونډې به چيچي د شـپېلۍ غږ ته به غلې راځي

د خال امامه راته ســـــتوري يې ســـجدې ته بوله
د تورو پېغلـــــــه د زړه وينو کې وينځلې راځـــــي

ښــکاري کوم باد بيا د څنار له څانګې خرپ ايستلی
چې رنګ ګودر نه ســـــوې ساندې د سينځلې راځي

کوم ســـندر بول سر به يې بيا له سرې مرۍ کښيوځي
خولې د ټيغکې نه نوا نن د بلبلـــــې راځــــــــي

د ښــــــا پيرږو توغ به بيا ســــــي په لنډيو پورته
د قاف ميونه ده ملالـــــــۍ توره ايســــــتلې راځي

د شـــــــونډو بن کې يې ملـــيار د بوسې زړی ايښی
ځکه يې خوله باندې غوټۍ، غوټۍ ښکنځلې راځي

(د غبرګولي پنځمه نيټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ازغي په څـــوکو وړي د ګل جنازه
په ټيک بار ســـوې د اوربل جنازه

د خال امـــام نه تکـــبيرونه تښتي
پيکي راوړې د ســـنځل جـــنازه

حبش لښکـــر يې د بڼو را درومي
مينو وکـــــــړئ يو د بل جنازه

خوشـــــاله توره دې ايستلې ساته
لږ ده چې بار ســـي د مغل جـــنازه

مليار ه زړي مو د بخت وچ ســـوي
چې په اوږو ګـــــرځوو تل جنازه

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی

زه لا په خپلو ولو باروم
هېڅ امام مې نه وو
چې جنازه مې وکړي
خو د نړۍ د تقدیرونو باچا
زما په برخه کې بیا ژوند ولیکه
هوکې ښکالو د کوم ملنګ د قدمونو راغی
او د غنمو دوه درې وږي یې د نور په ګوتو
زما سپېرو څنو کې ورو وتومبل
ماته یې ژوند وباښه
او زه بیا بېرته زه سوم

(د زمري دولسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ساهو په یاد

سپین کتار د زاڼو مات سو سیسۍ ژاړي غلې غلې
چنار رنګ د عاطفې سو څانګه ماته د سینځلې

د شنې ولې سیوری ومړ د بنګړیو شرنګی ومړ
د رنګونو مور سوه بوره د ننګونو زړکی ومړ

په دېرې د ولولو کې د ماتم چیغه سوه ګډه
د ننګیال وير ختم نه وو ساهو وتړله کډه

بل ځلانده سیوری ووت د ادب له روڼ مداره
بل ملنګ بل قلندر مو ولاړو ووت له کتاره

شنې ځولۍ د پسرلي نه یو ګلاب په خاور پرېوت
د احساس د پير له لاسه سپین کتاب په خاور پرېوت

بیا د بل بلبل سندرې د مرګي رانجو کړې غلې
چنار رنګ د عاطفې سو څانګه ماته د سینځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله منه اشنا

ګرانه پوهېږم ګیله من یې رانه
چې په خبرو دې ستایلی نه سم
ښکلا ویشتلې د منکر غشي ده
ځکه د راز کیسه ویلی نه سم
دا چې لېمې هم څه ویل نه کوي
هره خبره یې په اور اوړي
دلته هرڅه هرڅه غوربونه لري
آن د ښو د څوکو شور اوري
نو راځه !
راځه چې نور روژه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو
یوه ورځ به ګل سي ځانګې ځانګې به سي
شپه به کړي ړنګه وړانګې وړانګې به سي
بیا به په هر ځای کې ستاینه یې ستا
بیا به هرڅه هرڅه کړي ژبه پیدا
بیا به سپېرو څښو نه ګرد وڅنډو
له غلي ډول نه به آواز جګ کړو
بیا به د ېرې ته چلمونه باسو
له زوړ رباب نه به هم ساز جګ کړو
بیا به ښکاره غاړه غړی سو اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به مسرۍ د کاکړۍ سو اشنا
خو اوس راځه روږه د ګونګې نیسو
بس د زړګي تل کې به مینه پالو

(د کب څوارلسمه نېټه ۱۳۷۸ لمریز کال)

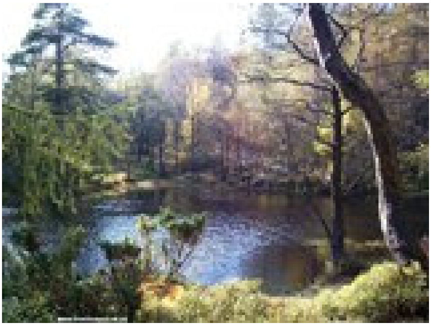

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا څـــنګه بېخودي ده چې نغمې په تار ښـــــويږي
هر واري له ســـاقي نه جام زما په وار ښـــويږي

چا بنګ زمونږ ملنګ ته د قلنګ په نوم ورکـــــړي
يا يې پل په لار ښـــــويږي يا يې پل نه لار ښويږي

نه يار ســـته، نه چنار ســـته د منګيو ميره ســـوځي
مرۍ، مرۍ خوله يې په سپين مخ کتار ښـــــويږي

مودې ســـوې د ټپو پېغلې ته چـــا رانجه ورکـــړي
سُر مات دی، لی ګډ ســـوی له مطرب ستار ښويږي

ملګـــرو د قدرت د ښــــا پېرۍ کوډې دي نورې
دربار کې يې د ډېرو د ايمان مهار ښـــــــويږي

د مينې مســــلمان سه که د حـــسن جنت غواړې
د وصل له صـــراط نه يې بس ســـره کفار ښويږي

ملـــياره د ســـپوږمۍ مخ د منګر وربځو نيولې
قلم مې ځکه تم دی او کـــرار کـــرار ښـــويږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تر څو چې مې د خیال چنار غوڅـــېږي ځانګې ځانګې
تر هغو به مې ژبه لا غځېږي ځـــــانګې ځـــــانګې

هغه وله اوس نه ستـه چې نو مو نه مـــو پرې لیک وو
خو مینه مـــو ژوندۍ ده او غـوړېږي ځانګې ځانګې

د هار په ځای په ســـــپینو غاړو هــار د دورو زانګي
رانه سې ! که اواز مې درر ســـــیږي ځانګې ! ځانګې !

چې څـــه ګلان به وکړي زړه کې ســـتا نوم مې کرلی
دا اوس خو تور لوګی تربنه جـــګېږي ځانګې ځانګې

په ما وچ موري ســــپینه ابۍ وچه ســـي د وربځو
ډک تي ګوره په نورو ور خـــــوریږي ځانګې ځانګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تندر ورا ده ناسته د سپوږمۍ کلي کې وير دی
شپېلۍ ده ماته سوې د کېږدۍ کلي کې وير دی

د خوارې سندربول لالي ته چا رانجه ورکړي
سلګۍ، سلګۍ، سلګۍ دي د غوټۍ کلي کې وير دی

يو ازې سوه نازکه به اوس ترک له غمه وچوي
آه اوښکې هم ترې ځي د توتکۍ کلي کې وير دی

هر ول د ګارګوتي پيکي تابوت د يو ارمان سو
پېزوان دی وژل سوی د نتکۍ کلي کې وير دی

شرنګی د لنډۍ نه سته کاکړۍ په زيندۍ سوې
ايوب له تندې مړي د ملالۍ کلي کې وير دی

شپول ړنګ رمه ده ورکه د شپونکي شونډې پرې سوي
ټول کړکي سوځېدلي د (هوسۍ*) کلي کې وير دی

بندي ده توره ديو سره سروالـه د لنډيو
(مغروره*) کړي سلګۍ د (ښاپېرۍ*) کلي کې وير دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــیاره ســــتا غزل ته به څوک دم د مسیحا سي
دېره د رباب ورانه د شـــــــپېلۍ کلـــــي کې وير دی

(د وري اوه لسمه نېټه ۱۳۸۰ لمريز کال)

* (هوسۍ) ، (مغروره) او (ښاپېرۍ) د ليوال صاحب د ارشاک او اوشاس انځورونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رڼا نذر

لا توري سترې نه دي
لا اوښان وږي ښکاري
او د ځوځانو پر ځای
زمورږ د مېنې پر ګلانو باندې شخوند ماتوي
لا پټ په سپينو کې شيطان زما ساده ولس ته
جام د کوثر کې د مرګوني زهر غړپ ورکوي
لا مې د ستورو کور تياره دی
په تورتم کې اوسي
او د سوال لپه يې ړنده ده
له شيطان ځراغ نه
د رڼا نذر غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر زوره اشنا

وایه تر څو به اشنا
ستا د نادودو پېښې
د تقدس په نوم پر سر ګرځوم
قسم نړدې دی ستړې ملا ځنې مې کړس وخیږي
او ناویلې نابللې مې په ژبه راسي
بیا به نو تاته، ماته څه پاتې سي
وایه سر زوره اشنا
سپینو کې توره اشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په اور د ترږمو اوښـــــکو مو د زړه کلا سـوځيږي
و مخ ته د پې مخو مو ايمان حيا ســـــوځيږي

دا څـــنګه له مالوچه پوست صورت برخې راکړی
لمبې يې هلته لـــــرې دلته زمونږه خوا سوځيږي

دننه مو د کـــــومې نازولې ګـــــــناه اور دی
د لپو په زانګو کې مو ماشـــومه دوا ســـوځيږي

ســــــپوږمۍ شپنه د ستورو د لمبو تندر نيولې
نو ځکه په شـــــپېلۍ کې د الفت نوا ســـوځيږي

دې اور نه به روڼ مخی دا د مينې کـــــور راوځي
چا ويل چې د مليار زړه کې د ګل ښکلا ســوځيږي

(د ليندۍ اوه لسمه نېټه ۱۳۸۱ لمريز کال)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هوس وم رانیولی له ګـــــربوانه نیمه شــــپه کې
ســـتا سترګو پردی کړی وم له ځانه نیمه شپه کــې

که چېرته په لاس راغــــــلې زړه له ډاګه به دې ولم
ځووم ځلې مې باســــې له ایمانه نیمه شــــپه کې

څه خوږ رنګین مـــــــزل یې زما په برخه وو لیکلی
د شــــــونډو په پل راغلم تر پېزوانه نیمه شــپه کې

ستمی وو پسپسی وو پاس په بره بامبوټې کـــــې
د شونډو سوال کوو کوم چا له چانه نیمه شــــپه کې

چې هسک سي پر اوږو مې د ښکلا څوکو ته یوسي
د خدای غزل را واوروه جانانه نیمه شــــپه کـــــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پير زورور وو د ملنګ خـــــدای يې پرده کړې وه
چې د ياغي ســـــترګو په ياد يې لړ نشه کـــړې وه

که نه د تاک د مريد لورته خــــو موړ ترې ناست وو
خو موړ په زوزو شــــپه کړه تېره هغه ښـــه کړې وه

شـــېخه يو څه مې زړه ببوا که بل پيی مخې ښې دي
قـــــسم يو څو شــــــبې له مخه مې توبه کړې وه

هغه ســـــــهار مې د قلم ژبې رنګونه شـــــيندل
چې په کودوړو د مات سوي خم مې شـــــپه کړې وه

نه چې د ســـــــپينې خولګۍ بيه دې له سر واوښته
ګلې واده خو دې د شـــــونډو ښـــه پخه کړې وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره

لوبغاړي: راوي- د راوي ملګری- شاعر ملنګ- خړ ملنګ

(راوي)

دلته سپین لمنې څومره ژر په ناروا نیسي
دلته په آسانه تیارې مخه د رڼا نیسي

دلته بې پوښتنې تهمتونه په سپوږمۍ تړي
دلته بس د اور په ځنځیر ستونی د شپیلۍ تړي

دلته لا د زاڼو د کوترو ښکار روا ګڼي
دلته ډېري خلک د هوسۍ منډې ګناه ګڼي

پیره له دې ځای نه مې ګیلې درته راوړې دي
څو ترخې شپې د ترخه عمر مې پیبلي دي

راسه په رڼو سترګو یو سوی انځور ووینه
راسه مخامخ دلته نادودې د اور ووینه

***

هاغه لکه زرکه چې په څوکو د پنجو ګرځي
ها د پېغلو میره چې چاپېره له منګو ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هاغه چې کمڅۍ یې ښاماران د زړونو ښکار کوي
هاغه چې په هروارې کتلو په زړه وار کوي

بس د ښایستونو او حیا پوره هینداره ده
ښکلې دنیاګۍ ته د ورتلو رنګینه لاره ده

دا چې نه یې کورکې یې چوپتیا ګونډې وهلې یې
ته به وای ګونګۍ دې ټولې شونډې غلې یې

دا خو بس یو کان د ښو ده پټه خزانه یې ګڼه
سرسر د شودو ده د الماس سوچه دانه یې ګڼه

پټه ده حیا کې د پښتو دا د سپین غر هوسۍ
کټ مټ لکه زغرو کې ولاړه د هنر هوسۍ

بس دی پیره تاته یې همدومره لنډ پیژند ښه دی
وایي چې په ډېرو لیوني خوښ يي لږ خوند ښه دی

بیا به موده وروسته مخامخ د پېښو ثار کوو
ښه پای ته به یې دواړه دعاګانې وار په وار کوو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(څه موده وروسته)

(راوي)

پیره ښکاري پا ېلې د کیسې ته تلوسه کې یې
دا سې راته بریښي چې راغلی نیمه شپه کې یې

(د راوي ملګری)

یاره ما ویل ګورم که مې چېرته بیدې میره سي
زه به یې مرید سم که دا میره زما پیره سي

شرنګ به سم، لونګ به سم، ملنګ به سم غزل که سي
سرترپا یه رنګ به سم راجوړ د مینې چل که سي

دغه نکه پرښه به د ګل پاڼو کې ساتمه
دا د عطر ناوې به سنځل پاڼو کې ساتمه

(راوي)

پام پیره لړ تم سه ستا د پټو سترګو منډې دي
لاندې به ګوزار سې ستا په مخ د ګړنګ ښنډې دي

مینه دې له پیله نیمه خوا سوه چې نیمګړې ده
دغه ښایستوکې د بل چا په بند تړلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرته کوم شاه زوی دی چې ددې زړه یې ګټلی دی
دا لکه ښیښه حسن یې پیر ځانته منلی دی

کال کېږي چې زړونه یې د نظر په تار ترلي دي
هیلې، تلوسې یې د ارمان هار کې پېیلي دي

دلته مینانو لا د مینې پټ ساتلی دی
دلته محبت لا د زیارت غونډې سپېڅلی دی

دلته مینه تېوله د حیا په لاس پسوللې ده
دلته لا تر اوسه مینه هغه شان آغلې ده

دلته خو دیدن بس د نظر یو جنګول ګڼه
دغه د نظر جنګ د دیوانو ځملول ګڼه

دلته مینې پیره د اوبو غونډې سپېڅلې دي
دلته د دیدن شېبې زمزم په شانې ولې دي

مور د ځلمي لار په ریبارۍ پرنده خاوره کړه
ځو ځلې یې هلته د خیښې ځولۍ اواره کړه

پلار د جینۍ سرکې د ولور ورانه نشه لري
اوس پورې ښکارېږي چرګ یې بس یوه پښه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د ريباری سره خبره ډنډوره سوله
میره پلانی غواړي ! ښکته پورته اوازه سوله

دا اند وو چې دوی دواړه خو مځکه آسمان لرې دي
مور يې په کوم زړه دې مرکې ته وردانګلي دي

خلکو ويل هرومرو څه پټه غلې منځ کې ده
دا زړورتوب خو بس د مينې خواږه رنځ کې ده

بس د خلکو خولې دي څوک خولبول وراچولی سي
تشې نغارې ښکاري خو کلي ورانولی سي

لښته په نازک مخ د تهمت سيلۍ وهلې سوه
دا چې نګه شرنګ نګه نغمه وه غلې، غلې سوه

نور ددې خوارانو د نظر مزي لنډ سوي وو
ټول د کلي خلک ددوی مينې ته خنډ سوي وو

ډېره موده وسوه ددیدن مانۍ يې ړنګه وه
دا د حيا زيرمه د ديدن پسې ملنګه وه

تېر ماښام يې پاڼې د ديدن په اوبو ولې سوې
اخ د زړه يې ووت د ګوکل لمبې يې غلې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې اننګي ســـره دي چــا څـــه ورته منلـــي دي
چـــا يې په تندي کې د ارمـــــان زړي کـرلـــي دي

مـــورته د ځلمي هـم لــــړه لاره ورکـــړ ســـــوې ده
څــــکــه د خـــــيالونو دنياګـــۍ يې نوې ، نـــوې ده

څـــه پيره نن بس دی پدې ځـــای د کيسې دمـــــه ده
دلته به يې پرېږدو چـــې لا مـــيره مـــو بېغمـــــه ده

ګـــورو له دې وروســـته به پدې مالت کې څـــه وينو
خـــدای خبر چې څـــــومره به ترخه څومره خواږه وينم

***

(شپږ مياشتې وروسته)
(راوي)
پيره وايه شـــپږ مياشتې ددمې څنګه تيرې سوې
برخې د کيسې دې دي په ياد که درنه هېرې سوې

زما خو يې د ذهن شـــــنه ورشـــــو ټوله نيولې ده
بس دغې کيسې مې په زړګي کيږدۍ وهلــــې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

زما ســـره هم سأ غوندې ملګرې ده تر اوس پورې
پاتې يې رابوله زړه مې تنګ دى نور نو څه ګورې

دې مورمړې ځـــنډ خو د وينې په شـــان خوږلى يم
پاې ته د کيسې دې ياره مـــړې تبې نيولـــــى يم

(راوي)

دې ورځــــــو کې ميره د هوســـيو ډل نه بېله ځي
کټ مټ لکه کلـــــه چې خيال غـــزل نه بېله ځي

اوس تياره مابښــام کې د ګودر په لور ځښيږي ځي
شونډې يې تل ښــوري ته به وايې چې غږيږي ځي

ډله د همزولو يې ها ګـــوره په لار ګډه ســــوه
جګه د عطرونو د ښـــــايست رنګينه ګډه سوه

نه سته ده ســرواله يې مستي ددوى نيمګـړې ده
چـا ترې ښـــا پيرۍ د خوشـــاليو په غلا وړې ده

څه شيبه به تم ســــو چې رڼا خپل ټيکرى وځنډي
وخت د منډو ترړو غوټه بيا په بډه ومــــــــنډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

میره به پېدا سي ښـــا پېرۍ ماښامۍ ســـوې ده
سیورو نه ویرېږي مار چیچلې هوسۍ ســـوې ده

شونډو یې خندا څه چې ترخه موسکا هم نه زده ده
اوس ددې منګیو میرې شـــــور او نوا نه زده ده

(د راوي ملګرى)
بس دى یاره ځـــو به دغه حـــال یې زه لیدى نه سم
تیرې نه جوړ نه یم دغـــه غم ته ټینګیدى نه ســم

خامـــــخا پدې غـــرونه نادودې وربدلې دي
دا چې مستې سترګې یې له ښـــکاره دربدلې دي

ښـــــکاري زلزلې یې د زړګي ښـــار نړولى دى
شــــرنګ د خوارۀ غږ یې د لمبو ځنځیر تړلى دى

څه چېرې ګو ښـــــه غاړه په غاړه دا غـــم وژاړو
ښـه پاى دې کیسې ته د ښایست له خدایه وغواړو
***

(راوي)
درې میاشـــتې ترمخه زموږ د میرې بخت په غم پرېوت
پاس د ویر په کرښــــه د قدرت د لاس قـــــلم پرېوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د دې ګلپاڼې له رنګين حسن نه رنګ وويست
خدايزده په کوم تور يې له سينې چم نه لونګ وويست

پيره د غه راز به له رڼې هينداري وپوښتو
ځه چې له شاعر ملنګ نه تللي لارې وپوښتو

(د راوي ملګرى)
ياره خداې لپاره ماته ګوډې ماتې مه وايه
ما ساده ته دا د راز کيسې ميراتې مه وايه

زه نګه آمې يم ملنګانو نه په خنګ ګرځم
خپل رنګ نه وېرېږم له هيندارو نه په خنګ ګرځم

(راوي)
دا هغه هينداره ده چې بس وښو کې ښه ښيي
دومره ده آغلې چې سکاره سکاره راڼه ښيي

دا خو د شاعر ملنګ د خيال رڼه هينداره ده
بس د عاطفې او مينې ښارته سيده لاره ده

راسه پدې پوه سو چې مو ميره چا ځپلې ده
دغه د نوا شازادګۍ ولې غلې، غلې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

سمه ده، پوهېږې د ښکلا له غمه مړیمه
چېرې چې ښایست وینم کتلو ته یې پړیمه

ما ته د ښایستو کو غم ښادي دواړه ښاغلي دي
زه ساده ملیار یم ټول ګلونه ما ته ښکلي دي

ځه توکل په خدای چې دا کیسه پای ته ورلنډه کړو
هرڅه چې پېښېږي د غه غوټه به په ګنډه کړو

***

(راوي)

ځه چې د شاعر ملنګ خیال له ګوتې ونیسو
دا مرید د خال راوي د تال له ګوتې ونیسو

ځو به څو د راز د ښاپېرۍ ورغوی ولولو
ورو، ورو به د دې رنګې کیږدۍ ورغوی ولولو

سترګې د شاعر ملنګ دي ژبه د شاعر ملنګ
غوږ سه اوس به واورو نوې، نوې کیسې رنګ په رنګ

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شاعر ملنګ)

اورئ !د اوبو غږ راځي لرې څوک شپېلۍ وهي
هلته د ګودر غاړه کې غلې څوک سلګۍ وهي

خدای ته د سندرو په دعا لاسونه ونیسئ
دې د اوبو غږ ته د خیال غوږونه ونیسئ

دا د اوبو غږ نه دی د مینې د حال ژبه ده
سوی اسویلی دی د نیمګړي وصال ژبه ده

راسئ دې ګودر ته ځیر سئ دا رڼه هینداره ده
تاسو چې منزل ته رسوي دا هغه لاره ده

دادی انځور راغی اوس نو تاسو ننداره کوئ
پو په یو ها نورو ته ددې ناورین کیسه کوئ

***

(راوي)

پیره وینې دغه د شاعر ملنګ هینداره ده
دغې رڼې پاڼه کې دنیا د راز په لاره ده

دا مو د شاعر ملنګ د خیال رنګینه ژبه ده
وایي چې اوس میره مو پرته په کومه تبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د راوي ملګرى)

دا خو کوم زيارت دى ښکاري مړو سره سر سولو
لاړلو آشـــنا خپله کيسه خاورې په ســر ســولو

(راوي)

څه چې ورننېدې سو ښـکاري دا د راز سرغوټه ده
هر څه چې دى دلته د ســـــــرو زرو ډکه موټه ده

دادى انځور خپله رانېدې سو د اوبو غړ ســـــو
اورې؟ د کوم چــــا د ننواتو او توبو غـــــــړ سو

(د راوي ملګرى)

دا خو کوم ملنګ دى ګوره څه په دوړو خړ ښکاري
ســــم دم دوزخي دى د دنيا په مخه پړ ښـــکاري
***

(خړ ملنګ)

راغلئ بختورو، زما ســــترګې خو هم څلور ګړلې
دا د دنيا شـــپې ورځې مو ماته ســم په اور کړلې

(راوي)

ته څوک يې او موږه ته په څه ســـترګې په لاره وې؟
ښـــــکاري چې راتګ نه مــو خبر لا وار له واره وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خړ ملنګ)

زه د ګناهونو پېټي لاندې ستړی، ستړی یم
سم کنډر، کنډر کلی یم خړو اوبو وړی یم

ما سپک د ښایست ښاپېرۍ سپکه یاده کړې ده
ما د بدمرغۍ کړزه ډېره ښاده کړې ده

ما شرنګ د بنګړو ترنګ د سندرو غلی کړی دی
ما د بېلتانه د شیطان هر حکم منلی دی

زه سر په دنیا د دوزخونو اور لړونی یم
زه بس د تور سرو سر ته سم د اور پړونی یم

(د راوي ملګری)

ورک سه سم خنځیر یې ستا اورمبږ د ماتولو دی
زه یاره دا خړ خو له خبرو نه وتلی دی

(خړ ملنګ)

تم سئ خدای ته ګورئ زه د هغه راز سرغوټه یم
تا سو یې چې په لټه کې یئ زه هماغه موټه یم

راسئ چې د میرې خورکۍ ټوله کیسه تېره کړم
ګوندې که لږ څه ها غم لړلې شیبه هېره کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ډیر ښه مې یادیږي یوه ورځ پلار ځان له وغوښتم
ویل یې زویه غواړم یو درانه څه کې دې وپوښتم

ما د چمتووالي ګونډې غبرګې پلار ته کېښودې
سرترپایه غوږ سوم د دنیا ناندرې مې پرېښودې

پلار ویل وایي چېرته که منې د ونې سرې سولې
پوه سه چې بڼوال ته رابرسېره اندېښنې سولې

دې ورځو کې زما په زړه هم سوچ کیږدۍ وهلې ده
ځکه چې زما د بڼ میوه هم رسېدلې ده

خدای سته زویه نور له مرکو نه ستړی، ستړی یم
دغو رېبارانو نه بس پوزې ته راغلی یم

وایم چې راځه پدې په هاغه آمنا وکړه
بیا هم ټکنی سم زړه مې وایي نن سبا وکړه

غواړم دواړه نن دغه دروند پېټی دروند راښکته کړو
خیال سره شریک کړو سم منزل ته د لار لټه کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه وایم پلاني او پســـــتانکي خان نه یـــــې واړوو
دا د شـــاتو پېتې د (زمـــري) په وره کـــې واړوو

ته څـــه وایې زویه دا وروســـتی خـــبره ومنم؟
ســـتا په اند ماڼی نه دا کـــــیږدی پـــه نره ومنم؟

ما ویل پلاره ســـمه ده زما هـــم درســـره هوکړه ده
ښـــــکارې زموږ مېنه کې بس دا د خوښـــی زوکړه ده

مـــور مو هم له دغه نیول سوې هوډ خـــبره کـــــړه
ورو ، ورو مـــــو خبره د خوښـــــیو رادبره کـــړه

مور ویل دا ســـې ښــکاري کومه تکه رالوېدو کې ده
زړه مې هسې شـــین دی دا ښـــادي په نه کېدو کې ده

ښـــــکاري لارې ببله ســـــوې ککی کجل نه بیله ځي
میرې ته څـــــه پېښ دي له هـــــمزولو ډل نه بېله ځي

ډېره مـــوده کیږي سندرماره لـــــور مې غـلې ده
ښـــکاري چا په غـــلا ترې د ســــــندرو دلی وړې ده

زه به د لورکی د زړګي خوښـــــــه رادبره کــــړم
څه چې ورته پېښ دي له هغـه به ځـــان خبره کـــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور د خپلې خوښې پاره لږ موده غوښتلې وه
پلار ور سره دغه موده درې ورځې منلې وه

لا دوهم ماښام وو چې مې پلار د ېرې ته وغوښتم
څه وو؟ پلار غصه وو، یربدلم چې ترې وپوښتم

غږ سوکېنه، ما ویل کوم کوهي کې څوک زګېروی کوي
خدایه خیر کړې بیا مو په خوښو څوک تېری کوي

پلار سر راچت کړ دواره سترګې یې سکروټې وې
خدای خبر له کومه رالوېدلې کومې ټکې وې

شونډې یې ورو ورو وښورېدې ویل یې چې بې پته سوو
نور د نارینتوب له مستانه آسه راښکته سوو

لږ که چېرې تم سو دا خبره ډنډوره نه سي
دا د بې ننګۍ څېره مو خلکو ته ښکاره نه سي

لاس او پښې مې سستې سوې وانې مې تښتېدلې وې
هک پک ومه واکې د خبرو رانه تللې وې

پلار ویل دغه سپکه ننه شپه له دنیا تېره کړه
ښې ښناني یې د عالم له ذهنه هېرې کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به له دې کلي له دې سیمې پښې سپکې کړو
چېرته کوم راغه کې به دا پړې څېرې پټې کړو

خور دې درته ښیم چې یې ښه ګلان کړلي دي
هرڅه دې ناولې د ګناه په تول تللي دي

چېرته به یې د څېرمه ځنګله ځنډو کې مرداره کړی
دغه د پېغور ناره به ګونګه کړې کراره کړې

سترګې مې تیاره سوې آسمان تندر مځکه اور سوله
خپله نازولې خور مې ننښه د پېغور سوله

بس هماغه شپه مې په مرۍ چاړه ورتېره کړه
ها مسته هوسۍ مې بېګناه له دنیا تېره کړه

بله شپه په خوب کې نازولې میره راغلله
ما ویل کومه حوره د جنت له پېره راغلله

غږ یې کړو لالا تا خو به یو واري پوښتلې وم
پته به دې کړې وه چې ولې که ناولې وم

دومره به دې پوښتې وم چې ولې غلې، غلې وم
څه غم کو مې ستونځې د ګونګو په بند تړلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا خــو مې لا ډکې له ګيلو ســـــــترګې ونه لـــيدې
تا خـــو مې د ننګ او د پښـــــتو ســــترګې ونه ليدې

بس شــــــانه دې ســـم په پسته غاړه چاړه تېره کـــړه
ســم دم څناور سوې د خورکۍ مينه دې هېره کـــــــړه

مــــــا به درته وېلې چـــــې لالا خورکـــۍ دې ولې ده
هســــــې بېګــناه د کـــوم تهمت غشي ويشــــــتلې ده

دا چې تا ګـــناه ګڼله زه يې خــــپل قســـمت ګـــــڼم
ښـــــه او بد دا ټولـــــې بس ترلـــې پــــــه نيت ګـــــڼم

ما به درته وېلې چـــــې لالا کلـــــکه رنځـــــــوره يم
نس کـــې مــــــې دانه ده لـــــه دې شـــــرم نه تروره يـــم

ما او تا خــــو دواړو په يوه تي خولګۍ ايښـــــــې وې
دواړو د حـــيا مــــزله کې خپلې پاپې ايښـــــــې وې

دواړه ماشومتوب کې پښـــتنې ابۍ ترلې وو
دواړه د پښـــتون پلار پښتنې مينې پاللې وو

هې ارمان پښـــتونه تا به يوواري پوښتلې وم
څومـــره که ناولې وم تا ولې به غوښـــتلې وم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس که لږ غیرت لــــري نو څـه کفن راوبښه
لویشت قـــبر، یو څلی څه حـــیا د تن راوبښه

سم مې له سهار سره خورکۍ په عزت خښه کړه
سیمه د قبره مې د ګـــــلاب په څلي نښه کـړه

بس له هغه وخته د خورکۍ زیارت کې دمه یم
خدای سته که شـــپه به له دې ځور نه بېغمه یم

***

(راوي)
پیره دا څه تریخ پای دې کیسې ته قسمت ورکړلو
لاس یې هم ونه رېږدېده چـا چې د کړو کر کــــړلو

خدا بزده څومره میرې ددې وچ غیرت خوړلې سوې
خدا بزده څومره ښکلې سندربولې لاړې غلې سوې

څو به په بېځایه ننګ ګلونه رنګ په رنګ سېځو
څو به په سرزوري ضد ګټلی برم د جنګ ســـــېځو

څو به لکه مچ د پښــــېمانۍ لاس په تندي وهـــو
څو به وچ ګودر ته تشې باټې د منګــــي وهـــــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې د داسې میرو دروند آزار په غاړه ګرځوو
ځکه د غړانده لمبو هار په غاړه ګرځوو

خاورې به مینده نه سي چې سر باندې یې وشیندو
مځکه به پېدا نه سي چې قبر پکې وکیندو

دا چې آسمان نه رالوېږي دوا د کومې ولې ده
ورونه چې پړ نه غواړي د هغې پاکې جلې ده

زمورې میرې خو آن په مرګ زمورې د پګړو پت ساتي
دا آغلې نجونې پت پښتو لکه آیت ساتي

د لړم ۱۷ مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

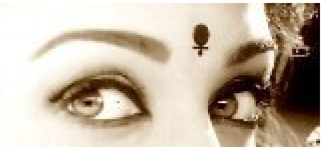

(c) ketabton.com: The Digital Library

بربښنا لیک

قـــسم دی هـــا زړه ونه مې زښـــت ډېره یادیږي
چې مـــــور به ویل پیریان پکې جرګې لره ټولـــیږي

چـــې ما او تاته جوړه ترې د میني ســـــــیپاره وه
د توت هـــغه شـــاغوټه چې له لـــرې راښـــکاره وه

ترې لاندې مو چې ټکنده غرمــــه کې مېلمستیا کړه
شړومبې به تا راوړې وې او مـــا به ډوډۍ غلا کـــړه

ادې به په نارو د ډوډۍ خـــورئ ســـوه سترې ســـترې
خو زموږ نه د نانځکو کــــورکي وه لــــوږه وړې

هـــغه ورځ دې یادیږي چې په ســـرو سترګو ژړل دې
مـــېره مې دي نانځکـــــې رانه پټـــې دا ویل دې

ســـپېرو چاودو غومبرو کې دې اوښکې لارې، لارې
زما نه یې ورکې کـــړې وې ماشـــومې لارې چارې

ما پړنګ وهـــل او غبرګه مې له تا ســـره ژړا کـــړه
"سلګۍ" ســـلګۍ، سلګۍ کې مې د ستا سره سلا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه چې نن پخپلو کـــــې نانځکې ســـــره وکـــړو
شاګی او ناوکۍ به ســـو او نور به ځــــه او ځـــه کـــړو

سلګۍ دې سولې غلې نرۍ شونډې دې موسکۍ سوې
دوه ســـــترګې دې باران باندې نمجنې توتکۍ سوې

ســـتا هوکړې سره سم مې ویل چې ځم بېرته راځمه
د ګل بابا له بڼ نه دنداســـــه درته راوړمــــــــــه

په لار کې مې له کـــــوره ستالفۍ کاســـه کړه غلې
کې تشه مې کړه ټوله د بېګا شــــپې خیشته کـــړې

تا سرې په دنداسه کړې شونډې تورې دې وې سترګې
زما مخ ســـــپېره مېره وو ځلېدلې پکــې ســـترګې

بیا خنډه د ټیکرې دې اننګـــــو باندې کـــــړه تېره
پدې دې ماته یاده کـــــړله چـــــاره رانه هـــېره

لســـــتوڼی مې په ناړو کړ او مـــــخ باندې اخته سوم
ما ویل چې اوس به څومره ښایستوکی او سیکه سم

تا کړس خندا کې ویل مخ دې تک سور لکه بیزو ســو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ګوره دا ستا خو لکه حسن د درخو سو
جوړه مو جوړه نه وه لا نګریزې خیشتې نه وې
سندرې لا پیل نه وې او چا ډزې کړې نه وې

هلک نری چنار ته لا یو څه مهال وو پاتې
چې یو ناڅاپه غبړ سو ، خدای دې ورکه کړه میراتې

مېره دې په کوڅیو کې منګولې کړلې خښې
زما په سر او ډډو یې هم څپېړې کړلې یخې

همهغه مو بېلتون وو چې دا نن یې شلم کال سو
جومات کې مو د مینې چې د ېره سپېره دجال سو

اوس ښکاري چې دجال، د عشق ولیانو دی شړلی
د مینې شپېلۍ نه زده، ښا پېریانو دی شړلی

ها تېرې ښې شپې لکه پرون غوندې رایادې
ته وایه ستا یادیږي که هر څه دي درنه پاتې

کېدای سي بیا دې هو کړې سره بېرته راژوندۍ سي
ها غلې او ماشومه مینه شرنګ وهي شپېلۍ سي

منم چې دا یورپ دی خو زما سره لا سته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه داسې دنداسه چې د ها تېرې نه ښایسته ده
یوه د غزل ټولګه سیپاره زمونږ د مینې
کې نغښتې ده ماشومه ننداره زمونږ د مینې

راځه چې ها ماشومې دنیاګۍ ته بېرته لاړ سو
دا دنګې ماڼۍ خوشې کړو کیږدی ته بېرته لاړ سو

خبر یم ها زړه ونه لا دنګه ده لا شنه ده
خو پرته زما او ستا نه یې ښایسته بشره سپېره ده

د کډې آس مې زین دی د دوهم وري په تمه
بس تم یم که په لور د وطن ځې راسره سمه

***

شېبې سولې کلونه برېښنا لیک ته په کتلو
ځواب کې دومره ځنډ سو چې مې ساه سوه په وتلو

موده د انتظار که څه اوږده وه خو خوږه وه
بس کټ مټ لکه سوځنده تودوخه کې روژه وه

ځواب کې مې سلګۍ، سلګۍ تر لاسه کړې سلګۍ نه
په برخه مې یوه نوا هم نه سوه له شپېلۍ نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمکۍ ژبه د مینې مې ماشـــــومه ګونګۍ ښــــه وه
له دې چتې سـلګۍ نه ها ســــپېره ناوکۍ ښـه وه

د وري ۲۲مه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شعر ښاپېرۍ

کله چې آســــمان کې سترګکونه وهي ستوري
کـــــله چې په پاڼو د ګـــــلابو پرښــــه اوري

کــــله چې له لرې د شپونکي د شپېلۍ غږ ســـي
کله چې ګاونډ کې مو د چا د ســـــــلګۍ غږ سي

کـله چې کـــــوم ځوک ډیوه په لاس رڼا کې وینم
کــــــله چې د مور پسې ماشـــــوم ژړا کې وینم

کــــــله چې پلو کې ځوک د مات منګي کــود ړي
ژر، ژر ټولوي او په غاښــــــونو چــیچي زړي

کله چې ســــپېرې پښې د چندوړي کړې ګــامونه
کله چې ځوک وار ته کړي دوه لاســـه سلامــونه

کله چې ټالۍ وهي ماشــــوم د اوښ په بار کـــې
کـــــله چې چا لاره ورکه کـــړې یي په ښار کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کــله چې څوک اوښ په بډه کړي ســــــره له باره
کــله چې څوک لور ته شنه بنګړي راوړي له ښاره
کله چې د دار په ســـــتنه څوک وهي څرخــــونه
کـــله چې د ســــــر په بیه سي د خـــوله نرخونه

کــــله کومه پېغله چې غلطه سي ښــکنځل کې
کـــله چې ســـنځل ګل جینۍ وتومبي اوربل کې

کــــله چې ماشــــوم رېبار خبر دوه ځلې وايي
کــــله چې شاعر کومه کوچۍ ملکه ســــتايي

کــله چې د پېغلو جنګ سي سپېنې لېچې اوري
کـــله چې په لاس د وږمې ښکلی اوربل ښوري

کـــــــله چې کجير وهلې زانه خوب کې راسي
کــــله چې د چا د مينې هيله نيمه خـــوا سي

کــله چې شيدو پسې وچ مورى ماشـــوم ژاړي
کـــله چې څوک چا نه سپينه خوله په نره غواړي

کــله چې کوم سيند له وچکالۍ سي لارې،لارې
کــــله چې د چا شـــونډې سي ولې په مرداري

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو چې کـــوم غزل کې سې ښکاره تر هغه پورې
بس زما د شـــعر ښـــا پېرۍ ته مې په زړه اورې

د غوايي ۱۳ مه، ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دود

زړونو کې درزا سوه چې د آس د ششنېدو غږ سو
والوتلې بڼې چې د ورا د رسېدو غږ سو

سترګې د نتکۍ د باز لیدلې توتکۍ په شان
داسې رپېدلې لکه باد کې د کېږدۍ په شان

هغه وخت وریاد سو چې یې تره "غمی" وژلی وو
وروسته له جرګې یې قام پدغه سلا سوی وو

بدو کې نتکۍ به زوړ چنار ته ورکوي تره یې
ظلم دی کبلۍ به خوله د مار ته ورکوي تره یې

دا خواره میراث وه او د دود په بند تړلې وه
بس یوه روانه جنازه وه غم لړلې وه

میاشت وروسته ها زوړ چنار د مرګ په سېلۍ پرېوته
تور د کونډتابه شال په کوژدنه نتکۍ پرېوته

اوس دغه میراث کبلۍ "انار" ته ودوي تره یې
وینې د "غمي" ددې په نذر پاکوي تره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره ناوکۍ وه لکه پاڼه رېږدله چې
ښه د ګل غوټۍ وه شېبه وروسته رژېدله چې

ځانګه يې په ياد وه چې په بدو واده سوې وه
کال وروسته واده نه له وهلو چې مړه سوې وه

پټه خوله وه ورا ناوې پخبلو پښو روانه وه
جوړه جنازه وه چې په سرو لمبو روانه وه

***

زوم وو له بهر نه را روان د وطن لور باندې
دې ته وو په لاره چې دعا وکړي په ورور باندې

وروسته رسېدو نه د دعا په ټغر کېناستو
دود سره ځو ورځې د ژړا په ټغر کېناستو

دې ټوله موده کې په نتکۍ د بدو وار نه وو
خوار تنکۍ زړګۍ يې ستغو سپورو نه کرار نه وو

وير موده پوره سوه يو ماښام وو چې ور وټکېد
وروسته بيا کوم ځوک نږدې کوټې ته په زور وټوخېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د نتکۍ وښـــــــويید د مرګ خوله پرې راغلله
لښـــــــته د ګـــــلابو رپېده ځيله پرې راغـــلله

ســـــــر باندې يې د چا د تاوده لاس تودوښه پرېوته
نور په ځان پوه نه ســــوله په درز بې هوښــه پرېوته

کله چې په ســـد ســــوه نا اشنا غوندې مالت کې وه
دا ســـــې ورپه زړه ســــوه ګنې مړه وه په جنت کې وه

هکـــــه پکـــه پاتــــــې وه د ذهـــن يــې وزر نه وو
هرڅــــه بدل ســــوي وو په ســـترګو يې باور نه وو
***

غـــړ ســــو زه انار يم ته زما د ژوند ملګــــــرې يې
ســــمه ده چــې قــــام ماته په بدو کې راکــړې يې

زه به تا هېڅکـــله ســـــتا د تره په بدو نه نيســــــم
دغه ناســـم ســــوي دود نه سترګو کې بس ښه نيسم

دا بـــد نه دی دا د بـــد مــــينځـــلو يـــوه لاره ده
کـــرکه په الفت چــې بدلـــوي دا هـــغـــه چـاره ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دود خو سپین روبو زموږ ولی دود منلی وو
موږ وو چې دا ولی مو ناولی کارولی وو

ګوره چې پښتو کې ستا پلو څومره ښاغلی دی
اور د دښمنۍ ورونو کې وژني څومره ښکلی دی

ځکه زه ګنم د نور له کلي نه راغلې یې
وینه چې په مینه مینځي ته هغه آغلې یې

لاس را کړه ملګرې ولی دود مو بېرته ولی کړو
دا د دښمنۍ او دا د بدو غږ به غلی کړو

راسه چې په ګډه دغه هیله او اند وروزو
بس په مینه مینه دغه داغ له زړونو وتوږو

ته ماته ډیوه یې پرښته یې مینه مینه یې
ته لکه کوتره د سخي د زیارت سپینه یې

راسه او زموږ زړونه هم ځان غوندې سپیڅلي کړه
نور د ستغو سپورو د بدل غږونه غلي کړه

راسه زما د عمر غلي کړکي ته نوا ورکړه
شرنګ یې کړه شپېلۍ کړه دې مړه ژوندون ته سا ورکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه چې بې له میني نه بل څه ته ځان وزګار نه کړو
دا نیمګړی ژوند له هېڅ او هېڅه ځني ځار نه کړو

د وري دیرشمه ۱۳۸۵ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

د زړګي کـــور يې را ويجاړ کـــړ زلزلې غــوندې ده
دا زمـــا مينه د کابل تېرې کيســـې غـــوندې ده

چـــې لاس ورورځم ريږدي رپيږي له ړنګا جـــوړه ده
هر ځل له تېر نه لا خوږه ســـې د توبې غـــوندې ده

لکه درزا مې زړه کې اوســـي نور مې تېښته نه سته
آن په لمانځه کې مې غلط کـــړي د کعبې غوندې ده

ته وا بـــې مينې جـــوړې کـــړي دي دوزخ ته لارې
زاهــــده ماته د ګلـــــونو د لمبې غـــــوندې ده

دومــــــره نازکه ده چې آن ورېمــــه پرې ورو چليږي
له وېرې ګـــــوتې ورو وړی نه سم د ښيښې غوندې ده

د وخت منګل کړه هـــــديره د ګـــربوان لارې، لارې
وروســـــتنۍ اوښکه مې بې ګوره جنازې غوندې ده

تورتم کې ورکـــو مســــا پرو ته چـــې لار ورښيي
دغه ســــپوږمۍ نه ده دا بالکل د هغې غوندې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره خـــــــدايزده چې دا ګايه به ګلونه راوړي
بس تشه باټه ده ددې مـــــــهال جرګې غــــــوندې ده

د ليندۍ ۱۲مه ۱۳۸۴ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیتونه

خدا یزده کـــوم کجیر دغه کـــوتره ځـــورولې ده
چا یې د غـــزل غـــوندې ښـکلا ورانه لوستلې ده

دا خـــو نګه شـــرنګ نګه نغمه نګه ســـندره وه
خـــداې خبر په ځـــه دغـــه بلبله غلـــې غلې ده

***

ځئ چې د ټوپک شـــپیلۍ کړو ماته د شپېلۍ په غږ
زړې د خـــندا وکـــړو پاڅـــو د لـــنډۍ په غږ

***

ګوتې وروړی نه سم چې نازک حسن یې رنګ نه سي
دغـــــه نازولـــــې د ګلاب پاڼو کـــــې لویه ده

***

قند خـــــوږه د خـــولې د سوال ســـره تروه سوه
نارنجګله له حـــیا سپینو کې ســـره ســـوه

چې تر غوږ یې د کابل د بلبل غـــــږ ســـــو
په کوچې لالي کیږدۍ غوندې خـــوره ســـــوه

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

که څــــه هم چې بې تېغه به جهان په وينو رنګ سي
خــــو بيا هم که راوګورې احسان به په ملنګ سي

***

څـــــو مې زړه د صبر په تار وګنډه
ســـــر نه مې د مينې خمار وځنډه

ووت تورو خاورو نه رېدی سو جوړ
هرڅـــــه مې خوړلن په ايرو ومنډه

***

بيا مو يو ستوری د ادب له روڼ مداره ووت
د عاطفې ســـرتور ملنګ مو له کتاره ووت

د مراد پيڅکي يې رپيږي د پښـــــتو په ولي
ټوکلی زړه ســـوی ځيګر له دې مزاره ووت

***

ښــــکلې شوخ نظـــر دې د حيا له تيکي وباسه
مخامخ راوګـــوره د زړه چـــــنار پرې ووله

ســــره اننګي ټاپې کـــړه د زلفو مچينوزغې ته
سپينه خوله دې ګاټې کړه ملنګ مليار پرې ووله

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سپین کمیس د حـــیا ناوې چـــا په وینو لمبولې
که کوډل کې دې د سترګو پېغله اوښکه وير وژلې

د لېمو حبش سرتېري دې مورچل کې ویده ښکاري
ګرد چاپېر ســـپینه خزه یې سرو لښکرو ترې نیولې

***

لا مې د سترګو په نغلو کې دومره اوښکې سته دي
چې دې د مخ کابل په ځـــل د رڼا ولمـــانځمـــــه

***

د زړه نغلــــــــو مې چا په غشو د بڼو ویشتلی
د مخ کابل مې د رڼا نذر له ســــتورو غــــواړي

***

د ستورو کور مې له شیطان څراغ نه نذر غواړي
د مخ کابل ته مې د زړه له نغلو نور نه رســــي

***

د دې نتلي زړه کلـــه هیرېږي ترمـــې اوښــــکې
څک ، څک د کور په بام یې راڅخیږي ترمې اوښکې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمه، مېلمه بانه دې لږ په وار رالېږه زړه ته
کوربه ته خـــــو لږ وار د هرکليو ورکــوه ته

***

کغ کړي ببره سي چې لاس وروړم
ليلا د کـړوکې چرګې لوبې کوي

***

ډېره موده سوه چې مــــو څښې غورځولې ندي
د اتڼ دوړې مو آسمان ته پورته کـــړې ندي

راځئ چې دا ښادي شريکه کـړو په مستو ټپو
قسم بې تاسو د محفل شپې مو ښکلې ندي

***

هـــــر کله راسئ ما لېمې دي غـــــــوړولي لارکې
اې ښکلو ستورو را مېلمه سئ نن د نور په ښار کې

***

ځان نه مې بد راســـي له خپلې تندي وشرمېږم
چې دې په سرو شونډو د خپلو شونډو داغ ووينم

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازکې په خــورو زلفو دې وار د لوبو راکـــړ
کمکی یم دم مې نه زده دا منګري به ټس راکړي

***

خوږې ګناه ملــــيار دې څه کوي او څه دې ساتي
ملا ته په لاس ورنه سې چې يو ځل به دې ګړت کړي

***

ما درته نه وېلې چې مـــه راکــــوه زلفې په لاس
دا ملا وزمه زړه مې شونډې له پېزوان سره خوري

په ښــکاره جام، پټې توبې ماتوي نور څه نه کړي
بس يو همدومره دی چې هرڅه د قران سره خوري

***

يو څوک دی جام ښکاره او توبې پټې ماتوي
د حـــسن آيينې روغـــې رمتې مـــاتوي

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

چم نه د ســـپین روبو دې نیمګړې توبې وویستم
ته خو خدای وهلی وې زړه زه دې له ښې وویستم

تا باندې خـــــو زهدلا د مخه حکم کـــړی وو
زه تورن له دې توره د ښــــــکلو جرګې وویســتم

***

که چېرې ســــــم منګی چا په کودوړي بدلولای
نو مــــــا به د اوس هرڅــه په چیندوړي بدلولای

له پیله که د سترې څوانۍ سترې راښکاره وې
قــــــسم دی دا پیچومی مې په زوړي بدلولای

***

دا دی له تندې به ببغمه ســـــو او جام به اخــلو
مینه وروري به پالو یو د بل ســـــلام به اخــلو

د زه او ته تغر به تول سي ځای به یي موږ ونیسي
نور به څـــوک نه وایي چې هلئ انتقام به اخــلو

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې نګه ګل سه چې د شعر په شـــور مې پوه سې
شرنګ وهه شپېلۍ سه چې په ټنګ تکور مې پوه سې

غاړه غړۍ راســه چې د عشق په زور مې پوه ســې
خدای دې کــــړه مینه چې د زړه په اور مې پوه سې

***

سو به د پښتون زړه بس د سترګو په جنګ نه سي
هسې په موســـکا باندې چاره د ملنګ نه سي

سوې وچې شونډې به له سواله په ځنګ نه سي
څو چې سر تر پایه ستا د شونډو په رنګ نه سي

***

زه نګه آمین یم خــو که ته چېرې دعـــا سې
ټول غـــزل، غزل یم خـــو که ته را ته نوا سې

دار ته دې منصور یم خو که ته ښکلې سزا سې
زه به لولپه سم خو که ته چېرې ګنګا ســـې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې پاس په زنه ولې سپين خالونه نه ږدي ؟
ځکه چې ساده مومن ته څوک دامونه نه ږدي

راشه زموږ د ونو په لاسو کې غوښې شنې دي
چا وېل مســـلمان ته مسلمان بمـــونه نه ږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې ډالۍ

ليلا زمـــا د مينې ډالۍ ځان ســـره ساته
په دام کې رانېولی په ايمـــان ســـره ساته

د ښـــکلي مخ په پاڼو دې کوم بد نظر پرېنوځي
ســـرې شونډې روو ستر ګو نه پېزوان سره ساته

د شـــوخ ياغي نظر سره ور پېښمينه حيا ښايي
بس هر وختې شيطان له مسلمان ســـره ســاته

د نرمو شـــونډو بيه له يوه ســـره وانوړي
د تېرې شپې واده دې د جانان ســـره ســاته

د مرغومي دريمه ۱۳۸۵ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

چل

جـنګ د تروږمــــې ته څــــــو رانه ودروئ
دې د وخت لـــــــیوانو ته شـــپانه ودروئ

ســــــیال به سئ د سیالو سرکتار به سئ په نره
بس یـــو واری دغــــــه پښتـــــانه ودروئ

دا لیونی زړه مې تل د ســترګو جنګ ته کاږي
مړ چې ســــوم په قـــبر مـــــې بانه ودروئ

دا ولســــــــواکي نه ده دا ښــه چل د تالان دی
څـــــو ګونګي، څو روي، څـــو کانه ودروئ

د سلواغې اوومه ۱۳۸۵ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په مست حسن چې سیوري د زیړي مازیګر خپور سي
هر څه غـــزل غـــزل د تخیل هــــنر مې نور ســـي

تور خــــال یې د نری، وروځو تر منځ مـــینان بولي
کټ مټ لکه بلال چې د آذان په وزر ســــپور سي

دې میرې دښــــایست ته برخې داسې څه ورکړي
په لید به یې د حســـن انځورګـــر خپله انځور ســي

که چېرې دې ښایســـتو کې نه پلو له مخــه پریوځي
د ږېرو د ککیو رانه ســـتوري به تک تور ســـي

د حسن خدایه داســـې څـه ورپېښ کړې ویش د می ته
چې زه په جام نســـکور سمه یا جـام په ما نسکور سي

قسم دی د ملـــــیار په شان به وربې ټول ماره ســـي
که چـــېرې د حسنونو ذکات ویش دلته کې زور سي

د سلواغې لسمه ۱۳۸۵ لمریز لېږد یز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه ووایم ستا مینه کې څومره کړېدلی زړه
پېښنه وه د سترګو خو په غشو لګېدلی زړه

تېره شپه یې بیا له ګړنګونو غورځولی وم
څومره په زاریو مې له جام نه ګرځولی زړه

هره شپه په ما پردۍ بړستنې لټوي روی
څنګه چې سهار سي بیا له لوړې بوټ وتلی زړه

شیخه ته او خدای که به رښتیا راسره نه وایي
ته هم ورته پړ یې که دې چېرته دی کړلی زړه

خدایه که دا حسن دې په یو ځای کې غونډ کړی وو
ولې به شینګړ وو ور په ور به ګرځېدلی زړه

سترګو کې یې ساتي نازوي یې په سرکو شونډو
داسې ښاپېرۍ باندې ملیار ملنګ بایللی زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خبر سوم له دې وروســـــته به خيرات ورکوي ښکلې
هرکال به د ښايست په تول ذکات ورکـــــوي ښکلې

الله دې خير کړي بيا کوم د خالونو راوي مـــــــړ دی
چې نن غوټۍ غوټۍ خندا په ســخات ورکوي ښکلې

اشنا دې پســرلي کې د ســــــخې مېلې ته نه ځو
همدلته د خوږو شــــــونډو نبات ورکوي ښــکلې

درځه چې دا د ســر بيه ورپرې کړو ســـــاده عقله
بدل کې يې د شــــونډو ماله جات ورکوي ښــکلې

د مينې خدايه داسې زيری داسې څـــــه رازده کـــړه
و کوم ته چې د شونډو سر سوغات ورکوي ښـــکلې

ويرېږم چې ســــــاده کورګی مې بيا بدرنګه نکـــړي
د ســــــر په بيه ورد سومنات ورکوي ښـــــــکلې

ملـــــياره تږی زړه دی د ازل وږی موړ نه ســــو
د حـــــورو چم که څومره سات په سات ورکوي ښکلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته که د لوی انځورګر ســـترګې په تا پرېوځي
هیښ به ســـي چې دا د حسن لمر به په چا پرېوځي

هر توری یې ماته بس دعـــــا د پیر بابا ګـــــرځي
کله چې دې سرې شونډې لیلا په ښـــــېرا پرېوځي

ښه دی چې ســـندرې نه درځي تا ښایست میرې ته
ســـتوني د شـــپېلۍ نه به آیت د نوا پریوځي

نه چې ســـتا له لاسه بخته بیا روژه په خـوله سولم
ویره ده ســـــپوږمۍ د دې اختر به په ما پرېوځي

ســـــتا وینا ملـــیاره ډېرو پړو نه زیندۍ اخـــلي
کټ مټ لکه غــــــږ د معافۍ په ســـــزا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـیوری ته د لمر له څـانګو پاڼې غزېدلي
تا چې د کنډو له سـر نه ما ته را کـتلې

لارې لارې تللې رڼې اوښـکې دې په ښکلي مخ
چا دې د ښایست سـېپاره ورانه وه لوسـتلې

زما نښۍ د شـونډو وه او سـتا د غاړې کرښې
ځـکه سـپینې پاڼې دې د حسـن رپېدلې

آن د شـونډو پل ښکاري په سپین نازک بدن دې
خدای خـبر د حسن خاوند څـه کې یې مینځلې

سـتا له برکته ډیر په سپینه ږیره مست سـول
اې د نشې میرې ته له کـومه یې راغلـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خوب کې ښـــاپېرۍ وینم دیوان مې ویښـــوي
بس شـــونډې رانږدې چې سي پېزوان مې ویښوي

چې ســـم جوړه ګومبزې د ژوندي زیارت سي ډډې
رامات مې تاویزونه ســـي پېریان مې ویښـــوي

ښـــکاریږي له ګلمخو نه همدغه مې قسمت ســـو
چې واورو کې ویده ســـم او باران مې ویښـــوي

زاهده ســـتا په دم مې په یاغي زړه څـــه ونه سي
ښـــیښه چې چـــېرته ووینم ایمان مې ویښـــوي

له کـلـه نه چې مـــا د زړه مـــــنلې ورته پړ یم
ویده په اوداســـه سم خو شـــیطان مې ویښوي

رندانو راته وایئ شـــیخ چړي اوکه زه ګـــرم یم
چې ســـم په جـــام ورپریوځم آذان مې ویښوي

ملـــیاره یو څو پاڼې د سنځل ګل ورته ښې دي
دې درد ته چې ریښې، ریښې ګریوان مې ویښـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د خــــيال په تږې للمـــه مې وريږي غلې غلــــې
يوه د هســــــکو ميره د اوبو په شــــانې ولې

ځــــه نغوته ده د مينې ځه غـــزل ځه تو تکۍ ده
ځــــه د نګه ســـارانۍ کوچۍ کيږدۍ نه راوتلې

هغـــه چې تش په ياد يې زمــــا ژبه سي آغلې
بس کټ مټ د ماشوم مينه ده دومره ده سپېڅلې

احـــساس مې د غــــزل راتخنوي د ناز په ګوتو
په زړه مې وروي د پاس ګـــــودر د غـــاړې ولې

په کومو کې چې زانګي ليونۍ شـــپې د مينې
هغه چې دي د مستې غنمرنګې په رنګ ښـــکلې

نو څنګه به د لمــــــر په تال کې نه زانګي نوا مې
چې دا ســــــې ګلورينې نازنينې ده پســــوللې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولور

ښاپېرۍ ډېر ډېر مې زړګی تنګ دی
د ګودر غاړې پسې مړ مړ يم
دا چې زيارت نه دې بې برخې ګرځم
د مينانو خدای ته پړ پړ يم
سمه ده دا ځای د حسنونو جنت
خو پدې ښکلو مې چاره نه کېږي
دې کې د ستا د خولو عطر نه سته
پدې هوا مې ګوزاره نه کېږي

***

دلته رنګونه دي خوندونه دي ډېر
خو د حيا پسې مې زړه وتلی
تل مې خيال کې دا سې ګرځي ګلې
چې مې مين نظر په غره ختلی
چېرته کې لرې ځوک شپېلۍ غږوي
د سوي زړه له تل بړاس باسي
ورشو د دنګې غنمرنګې جينۍ
د هر ځلمي د نظر آس باسي

***

ګلې زما ترږې سترګې ترږې ګرځي
پدې بېشرمه جلال ډ کې نه سي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې په خاورو باندې نه ډکوي
څو ستا د ټنډې په خال ډکې نه سي
خو اوس مې ملا د همت ټینګه ساته
بس یو څو نور رکاته نفل وکړه
لږ دی چې بیه د ولور پوره سي
نور د بېلتون کوډله ورانه ښکاري
کډه مې بار ده دې نږدې ورځو کې
درځم په سرباندې دې شال اچوم
ماشومه مینه په بل ډول لمانځم
د زړه څنار کې درته ټال اچوم
د پیربابا په توغ په خپلو لاسو
زما په نوم یوه ریښکۍ وتړه
هلته کې لپه د دوا پورته کړه
زه به له دې ځایه آمین پرې وایم
بس دغه سوال کوه اوږده لاره کې
د لوټمارانو په داړه وانوړم

۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال د وري ۲۱ مه نېټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې چې لیدلې یې د ژوند مانا مې بله ده
بس د زړه په ژبه مې دا ستا د یاد بدله ده

شکر ستا د مینې د آیت په اوبو ولی سوم
ته مې چې قبله سې عقیده مې تل تر تله ده

خدای قسم په غلا یې خوند له شاتو نه تېری کوي
سره غوټه د شونډو دې خوږه لکه سنځله ده

ټال کې د خیال ځکه څنار څنار غزل زانګي
دنګې غنمرنګې قد دې سم د ګلو وله ده

یو ځلې مو پرېږده خوله په خوله سو بیا چې هر څه کړې
عقله د تاک پېغله ډډې شونډې کله کله ده

زه یې ونه کړم ته یې ونه کړې ملا خو لا پرې غوږ ندی
مینه دې دنیا کې پیدا کړې خدایه څه له ده

ستا کتاب که مست د مینې شبخه چېرته پړ ګڼي
پوه سه دا خوږه ګناه مې کړې څو څو ځله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې

لاره کړلېچ ده ګلې خبر دی یو څو ګامه راسه
مزل مې سترې دی خو ګوره ترمانښامه راسه

پدې پوهېږم تر قیامته څوک د چا مل نه یي
بس دومره وکړه چې د ژوند تر وروستي جامه راسه

لا مو خبره په سلام کې ده ولاړه ګوره
سلام پوره کړه د ګډ عمر تر کلامه راسه

ملګرې ګوره ترورېمیو دې زړګی تړلی
واده پوره کړه اوس راغلې یې تر دامه راسه

یو څه به زه په زړه کې تېر کړم ته آمین پرې وایه
یو څه دې ته نیت ساده کړه له ناکامه راسه

راځه چې تېر غوندې له یو بل نه ځاربړو ګلې
مرګی بڼو نه رانږدې ښکاري سلامه راسه

قسم چې ساء مې یې بې تا مې ګذاره نه کیږي
د مینې لمونځ مې قضا نه سي رونړ امامه راسه
د غوایي شپاړسمه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا

یوه خبرد نازولې لیلا
پښنو نه مې تاوه ده ځنځیر غوندې
چې نن سهار یې راته وویلې
داسې مې بد ایسې خنځیر غوندې
له هرچا هرچا مې ګیله خو یو
له ګرانې مینې مې دا هیله نه وه
قسم چې زب زب سترې سترې یې کړم
داسې درنه وه د شوګیر غوندې
ما ویل چې زړه مې ښه پر ځای ترلی
له دې سودا به څه توښه وتلم
د ژوند انځور کې حقیقت وه راته
هغه هم تنته سوه تصویر غوندې
که چېرته خوب یې د خوبونو خدایه
ددغه تور خوب دې لمن وسېځه
سمه سمسوره یې کړه رنګه راته
د رهبرانو د تدبیر غوندې
د اوس لپاره مې توبه ده ترېنه
نور به یې نوم په مینه وانخلم
خو لکه ساء مې ده د زړه درب مې ده
زه لا مرید یم که سي پییر غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینې خدایه له قلم دې ځار سم
ماته یې څه خواږه رنځونه کښلي
ښکاري د ټنډې کرښې ورانې تللي
د خړ کابل سوي تقدیر غوندې
د ملاډوله دجالانو کړنې
او د نازولو دا نخره یوه ده
د مینې باز مې راته مړ ښکاري
د تور او سپین منځ کې توپیر غوندې
هره ککره دې خپل اند روزي
هر څوک دې خپل خپل کوناټې ګروي
ښیښه مې خوښه ده قصاب خو نه یم
د ترهګرو د تکبیر غوندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پام کـــوئ شــــړې ببرته وړې نه سي
خـــدای مه کـــوه ډوبه مو بېړې نه سي

دومــــره مو په اور د کرکې مه سېځئ
بس دی سره ســـکروټه شـنه نړې نه سي

خیال ســــاتئ چې دا خــړه جونګړه مو
بیا د کوم ښـــامارد خولې مـړې نه سي

نه چې ګاړګوتي پیکي ببقدره ســـــي
پام چې یې لیلام ټیک او دړې نه ســـي

ډېر ګـــــــرم به په وړه ســــزا ولـــمانځو
چــــبرته که نیمګړې دا لړې نه ســــي

زمـــا د نظـــــر آس به کـــــې ونه تړې
څــو چې دې زړه جبل زلفي کړې نه سي

عقله راځــــه یو ځـــــل د زړه ومــــنه
ګـــــــوره درنه تبره دا ګړې نه ســــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دومــــــره يې د تورو په ځل ولمانځه
 څو چې د رســــره غاړه غــــړې نه سي

اخ به د ملـــــــيار د زړه ونه وځـــــــي
تاو دې له کمڅو لکه څــــــړې نه سي

د غبرګولي شپږمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مستو سترګو يې سودا پرېوځي
خدای خبر پړه به يې پر چا پرېوځي

ماته مې سوی تندی ښه مالوم دی
دا آسماني تکه پر ما پرېوځي

نور يې په کړې ګناه ونه نيول
زما په سوچه ثواب سزا پرېوځي

ښکاري له موره يو تورمخي پيدا
چې تل مو برخه پر ژړا پرېوځي

موږ د دجال ځان له امام نيولی
ځکه دعا راته ښېرا پرېوځي

جوړه کېږدی مو ستړې وترې سوله
او د شپېلۍ له خوله نوا پرېوځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که چېرې سین نه یې په خاځکي ګوذاره کوو موږ
بس او سپنځرې یو په څک د زړه چاره کوو موږ

مه کړه قسم که به دې شونډې سلامتې یو سې
چا ویل ګونګي یو د نادودو ننداره کوو موږ

موږ مینان یو آن جګړه کې نوم د مینې اخلو
پیل هره چاره د ښایست په سپاره کوو موږ

خال مو امام دی د سجدې ځای مو محراب د وروځو
او دس په ډول او لمونځ په غږ د نغاره کوو موږ *

دا یو قلم لرو ښکر نلرو له زړه نازک یو
دا سې ونه ګڼې چې هسې نظاره کوو موږ

* له ډول څخه موخه د غزا ډول او له نغارې څخه موخه د وطن د آزادۍ لپاره پر دښمن د چلېدلې ماشینګڼې غږ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک چې د مينې مستي سر کې لري
د سـرښندنې اور ځـيګر کې لري

چـا چې وي عـشق لکه آيت منلی
په دې دنيا حـورې وزر کې لـري

زړه چې له هـره بريده اوړي پسې
ښـا پېرۍ دا سې څه نظـر کې لري

هلته که شـېخه يو څه ستا سره يي
غلمان به څـه شی په بستر کې لري

دا چې له شعره يې سـکروټې اوري
کوم ليونی ارمـان ټټر کې لـري

ته يې سـجدو او شوګيرو کې غواړه
ملـيار يې بس د زړه پرهر کې لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې

د زمزم په شانې ولې
د زيارت غوندې سپېڅلې
ماته هرڅه نه آغلې
مورې ورځ دې بختوره

***

ته مې دم ته مې قدم يې
ته مې ژبه د قلم يې
اې نګه نګه سندرې
ته پايښت ته مې عدم يې

***

ته د خداى غزل يې ښکلې
کټ مټ ګل يې د سنځلې
ټول عالم ته نازولې
مورې ورځ دې بختوره

***

که دا ستا شوګېرې نه وې
دعا څه که ښېرې نه وې
که دې ګوابښ او سکونډل نه وو
د پښتون به دېرې نه وې

***

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته له نوره يې راغلې
خدای په ښو يې ارزولې
يې زما زړه کې کرلې
مورې ورځ دې بختوره

***

اوس مې هم منډه تر تا ده
خوږه غېږ دې زما پناه ده
که دې چېرته زنګون نه يې
خدای سته ژوند مې ټول ژړا ده

***

ما له هرڅه يې منلې
تا مې مينه ده پسوللې
اې زما د دمې ولې
مورې ورځ دې بختوره

د غبرګولي ۲۳مه ۱۳۸۲ لمريز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مړي

د نور کوډله مې تياره، د رڼا نذر غواړي
خو د خواست لپه يې ړنده ده
او دا هم نه ويني
چې د زړه سوي په نوم ګاونډ ورته د لمر پر ځای
شيطان څراغ ورکوي
او د سيندونو له ها پورې غاړې
راغلې خړې خړې شوبلې
دا د سولې مارغان
ددې جونګړې زړه ته داغ ورکوي
خدايه تر څو به ستا د نور چينې په ما وچې يي
خدايه تر څو به شنه منګي رانه په نذر کې وړې
دا نذر پای لري که موږ مور مړي
بس بلهارۍ ته هست يو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته یې شـــــمېره پیره څو روا څو ناروا کـــــوم
تور امـــــام د خال پسې په مینه اقتدا کـــــوم

ښـــې زمـــا د برخې د دوزخ لمبې غړاندې کړه
خدایزده شــېخه دا خوږه ګناه څو ځلې بیا کـــوم

دنګې غنمرنګې او د رزا وښــکې مې خوښې دي
څومره درته ووایم هم ها کــــوم هم دا کــــوم

مخ غوندې دې ډبر له زړه نازک یم ښېرا نه راځي
ته مې په ځیګر وله او زه درته دعا کـــــوم

خیر زمـــا امام خـیاله ته که یې کافـــر د عشق
زه خـــو مســـلمان یم پېلامه په بسم الله کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د هيڅ بدل کـــې خــوږ اشنا رانه څــه نور اخـلي
بابا ! له مـــوږ نه ســـتا د کړې ګناه پور اخلي

خدا يزده چې بخت به دې ميراث مينه په برخه راکـړي
خـــو د مرګي په پلمه زمــا نه ختين کــور اخلـي

دا ســـې مالت کې د ژوندون پيټی پر ســـر ګرځوو
چېرته چې روي ګــورګتي خاورې د ګـــور اخلـي

لږ چې ســـتا وږ ســزا مو زړه کې څه خوږه غوندې سي
دا نه غوښـــتلې نه بللې په څـــه تور اخـلي

قسم چې ســـترو منډو ترږو ســـترې کـــړې يم نور
څوک په ســـــکون رانه د غبرګې دنيا شـــور اخلي

مـــور مړی زړه به مې له دې بزمـــه بې برخې درومي
له ډېرې تندې له ســـاقي نه جام نسکـــور اخلـي

ښـــکاري د دې دنيا تورمخي به لا جګ ســـي هلته
خال د تندي لـــره جنت کې حـــورې ســـکور اخلي

کړې ســــودا مو د دې وخت ســـره په ورانه اوړي
مـــودې سوې ساندې راکوي او ټنګ ټکور اخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپيني خــوله خوند يو په غلا بل په رضا کې پټ دی
کـــــوم ليونی به څک د ســـرو شونډو په زور اخلي

د چنگابنس اولسمه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

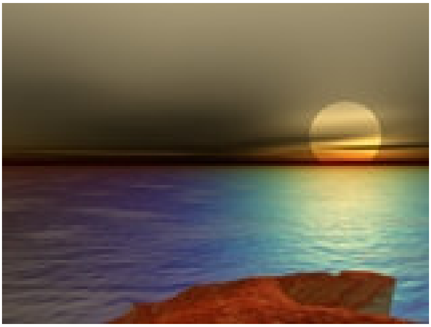

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګیه وروسته پوه سوې په حساب د تورو سترګو
له لاسه مې وتلی اوس کتاب د تورو سترګو

چې چم نه د تنکیو غنمرنګو ترې وځم
په غاړه مې اخستی کوم عذاب د تورو سترګو

قسم دی چې د ښکلو حسن دومره یم ځپلی
په سترګو ورکوی نه سم ځواب د تورو سترګو

بس دغه مې راتګ دی د بېلتون په مزله وځم
د ښکلو میرې راکړه لږ ثواب د تورو سترګو

غزل نه د ملیار ځکه ولاړ بانه راوځي
هر توری یې مینځلی په دریاب د تورو سترګو

د چنګاښ ۱۸مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

شړومبه

دلته لا مير د ميدان روی تږپک
دلته خبرې لا په تول کېږي
دلته لا ژبې د رښتيا ويلو
نګه سوګند لره جوګه نه ښکاري
دلته د حق خبر زر وارې خلک
د سترې ذهن مندا ړو کې شاربي
خو کچ يې شيندي د خيال کوڅو کې
تشه شړومبه وړې ولس ته نيسي

د چنګاښ ۲۱مه نېټه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینې په آیت کافـــر مـــې یار نه سي کیدای
هــغــه چې يې خرڅ سوی خریدار نه سي کیدای

کـــاروان دی د لونګو او رانه بانه یې ســـــاتي
ناولی مـــــو ددې یون ســـرکتار نه سي کیدای

نږدې ده ورځ رنه ســـــي ورږ ناوږ ســـــي رادبره
دا مـــه ګڼه تیاره کې د څه شـــمار نه ســي کیدای

قسم هــــره نادوده دې په وږه ســــزا لمـــانځم
پښـــــتون یم په بدل کې مې تلوار نه سي کیدای

څـــو ځلې مې په ټینګه غېږه لمانځې دنګه پوه ده
چـــــاره د ترېي زړه مې په یو وار نه ســــي کیدای

ملـــــیار ورته منصور دی هره شپه پکې زنګیږي
چا ویل کــــړې د زلفو چېږې دار نه سي کېدای

د چنګابښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نن ډېره ستـــــړې ورځ وه خو په نره مې کـــړه تېره
کـــړې مې د لاســـونو ښــا پېرۍ نه کړه چاپېره

ســـپوږمۍ د ســـرو تبۍ سوه او پوره زموږ نړۍ وه
د حســـــــن په دنيا کې دنياګۍ وه رانه هـــېره

د ديو اورمېږ مې مات کـړ د ښامار منتر مې پوخ سو
د مينې ســـېپاره مې ســـوله زده بې زور او زېره

ببلتونه لاس دې خلاص تېره دې توره پدې پوه ســه
هرڅه هرڅه کې يو ســـولو موږ پرته له کوشــېره

دا نن صبا به ګل سي نور به زوزو ته ځـــای نه يي
کرلې د بوســـې غوټۍ مې ووتې له شـــــمېره

اوچت به يم چې يم ســـــتا د ښـايست په آيت ولی
د مينې ســـــپين مومن ته له دجاله نه ســـته وېره

د چنګاښ ۲۴مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه جل وهلی وم هغه وه د باران بلنه
ما خو به خود په زړه منله د ایمان بلنه

غزل مې وېلې له ما ښام نه ملا بانګه پورې
د سپوږمۍ وړانګو کې وه نغښتې د جانان بلنه

ماته د رز د لور ښیښه کې مخ د یار ښکاریده
هرڅو که خلکو ورته وېلې د شیطان بلنه

بیګا شپه خولې ته یې د شونډو په پل ځکه ورتلم
ما اورېدلې وه قسم دی د پېزوان بلنه

د یار کافر حسن او زما مومن زړه هسې سوځي
یا به منم یا به مني د مسلمان بلنه

د سپین او تور په نوم ستي زړګۍ به دانګي ورته
که په رښتینې چېرې واوري د انسان بلنه

یارانو څه وایئ د کال روژه کړو ماته که نه
امام مو نه سته چې خپره کړي د آذان بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــياره لاس راكــړه له دې سوي مالت مې باسه
نه چې سي ســـــتړې په بللو د كـــاروان بلـنه

د چنگاښ ۲۶مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز كال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ترسا ساقي دی بزم څوک به شپه کراره يوسي
شور قسم کړی دا سر به يو ځل بيا تر داره يوسي

د ځلمو اوربې سوې ماتې ستورې تت سول د يارانو
باد به ما پښې څښېدلی نن له دې بنداره يوسي

د ارمان بېړی کې ناست يم اې ويده بخته راپاڅه
ګوندې بيا مې تندی ګل سي او منزل ته لاره يوسي

داسې سُر داسې نوا داسې لی داسې څه را پېښ سي
چې شپېلۍ مې له کيږدۍ نه د سپوږمۍ تر ښاره يوسي

زرکه ميرې دې ګاونډ ته لږ ذکات د حسن باسه
نه چې باز د هسکو څوکو تا لدې کتاره يوسي

دې مور مړې د سر ويرې زموږ خبرې ټول په تول کړې
بس نږدې دی چې آن غږ مو د سته غلو له ډاره يوسي

د زړه آس عقل تړلی د ښکلا ورشو ښکاره سه
چې د غره مسته لټکه دغه لال له ماره يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر مات کـــړه نازولې چې لښـــکر لښکر بانه دې
چېرې خـــدای مه کـــړه سـندره د رباب له تاره یوسي

زما د عـــمر شـــیخي واخله د غـــزل د بڼ ملـیاره
یو څـــو داسې توري راکـــړه چې بس زړه له یاره یوسي

د چنګابښ ۲۷مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربند

د غـــزل توري وري دي ســتا د حسن ایلبند ستایي
دا ورشــو به رنګه نکړي د ښایست ګوتې یې پیایي

ارزولـــی د نور ګـــــوتو دغـــه ولی او نتلـــی
ځکه زه ورســــره هوکـــړم زړه که هرڅه راته وایي

د خیال ښـــا پېرۍ ناســته ده زما د عقل چـــم کې
ما لســتونی دی ورکړی بس چې هرلورې مې بیایي

دا د ذهن یاغـــي آس مې دغـــه پرې ته رام نه ســي
زه که حـــوره تربنه یوسم نو غلمان به یار د چایي

شپخه راسه سوله وکړو نور زمورږ منځ کې څه نه سته
ما په زړه کې دی موندلی ها دنیا دې ټوله ســتا یي

دا زمـــا د غزل ســـترګه د ښـــکلا چینې مینځلې
زه په هرڅـــه کې یار وینم دا وینا ما ســـره ښـــایي

د چنګاښ ۲۸ مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې تږی دی په څک کې درياب اخلي
د الف ځای کې د حسن کتاب اخلي

زموږ تکبير د ترهګرو تکبير ندی
چې د نورو په ژوندون به ثواب اخلي

چې توبې راماتوي په سر د شونډو
يار مې لمر دی د بڅرکي به آب اخلي

دومره ښکلی خو به کله داسې وکړي
چې د يو څپک ژوندون به حساب اخلي

زورور مو ځکه ډډې خېټې ګرځي
دلته لا ډنګر وزګوړي قصاب اخلی

ملیار څو ځلې د مار له خولې وتلی
خامخا د يار له خولې به ځواب اخلي

د چنګاښ ۳۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا تا چې سرې منګلې په ښېرا ورته نيولي
همدې دې په ښايست ولې ناولي ډېر تړلي

هر څو که نظر مات له دې ځلمي سرونه ځار سول
خو دنګې ښاپېرۍ حسن دې بيا ديوان بللي

ګودر به څنګه وچ نه سي اوبه به ولې نه مري
چې دلته د نظر غشو شينکي منګي ويشتلي

د زړه حال مې چې وويلې ښايسته سترګې دې مړې سوې
بانه دې پښتانه غاړه غړې سول غلي غلي

مولا دې خبر کړي نه چې د کوم باز خولې ته يې ورکړي
په غبرګو توتکيو تور حبش دي ټوکيدلي

نخرې دې د سپرلي وربخې د زړه په للمه اوري
د نور مستو چينو نه که جنت نه دي راغلي

مزار به مې په پېڅکو د ټيکري خامخا لمانځې
دا دود دی چې رانه وروسته له مرګه سي ښاغلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندیه خدایږو ســــتا ســجدې که ثاڅکی باران راوړي
شــېبه مخکې پدېتکبیر چا ســــپین کبان وژلي

اوس هرڅـــه چې پېښـــیږي د ملـــیار زړه یې منلې
یو څـــک ته دې د شـــونډو جـــنتونه درتللي

د زمري ۹مه ۱۳۸۲ لمریز لیږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا کلی ړنګ ښه دی د مینې لیونی نه لري
دوی په جامونو وېش د می کوي منګی نه لري

دا خلک ځکه له ګرېوانه له لستونو تښتي
دلته کې خړه زرکه ځاله مار سوری نه لري

خدایه درځار سم واک د وخت دې چا ته لاس کې ورکړ
خوځنده ثلي دي بنګیړي خو زړګی نه لري

دا ثووم ځل سو چې د شنو سترګو نظر یې وهي
ښکاري ښایسته مخ د لیلا سم سپېلنی نه لري

پښتونه ښکاري چې دوی ستا د عقل ځل هېر کړی
لا هم ګڼي چې خړ وګړی به مغزی نه لري

د خدای غزلو یې برجونو ته اوړه ورکړې
چا وېل شاعر زړه کې مېړه نه سته سړی نه لري

ما شوم ریبار مې چې سلام په منډه منډه وروړي
د قصاب لور ده خود کور په وره کې سپی نه لري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملــــــيارہ ســــــر ګوذار تہ نيسيٍ د ګوھـــــر پہ تمہ
خـــو د اشـــــــنا ويشتلي ګاټي دېٍ غمی نہ لــــري

د زمري ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز ليږد يز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دریا دېرې له مالت مـــــو چې وتلـــو یاران یو یو
ماویل تم ســـه تا ویل ځمه وربدلـــو باران یو یو

چې مشال څـــاروان موومړ د تیارو په تورو غشو
مســــــاپر په بېله لارو بېلېدل له کــاروان یو یو

عمر تېر ســـو له ســتار نه د چینو زیرو بم ورک دی
د اوبو ابۍ لا شـــمېري بم ویشـــتلي کبان یو یو

که څه زړه قحطۍ وهلی په خـــروار به یې مو رنه سي
خو اوس ښــــه ده را رســـیږي لږ تر لږه جانان یو یو

د ملالې او ناهیدې د پوښـــتنو وخت به راســـي
د ټیکـــري ناولي غله به راکاږي له ګـــریوان یو یو

د ســــــپېرې رڼا له وېرې ترهیدلي به راټول ســـي
دا رښتیني به شرنګی ســـي خیر که اورو اذان یو یو

زه د خپل زړه ته د خپل زړه آیینو کـــې اشـــــنا وینو
شــــښخه ما در شـــریک نکړی تېروو به ایمان یو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښـــو ښـــکالو يې اورم د مليار نګه غـــزل کې
د ليلي په چـــاودې زړه به راتهو کـــيږي ګـلان يو يو

د زمري ۱۱مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نو څه به وو که می مو ښکاره لپو کې خوړلای
د نرمو شونډو سرمو په چکچکو کې خوړلای

دربار کې به دې څه کم وای که ټول عمر ماشوم وای
روزي مو د چیندوړي په ټوپکو کې خوړلای

هغه د سپوږمۍ شپې دنګه کوچۍ خړه کیږدۍ وای
څه شګې څه لشکې مو سوکړکو کې خوړلای

ارمان که رښتیا سترګو یار په هرڅه کې لیدلای
دیدن به مو په تشو او په ډکو کې خوړلای

واه څنګه به وو چېرته که ځواني مو وړکتوب وای
نیني او شنه ممیز مو اکو بکو کې خوړلای

د یار څنګ او لونګ دې وای ملنګ دې وای په نره
شړومبې مو په ختینو اوب غړکو کې خوړلای

قسم دی که خاطر دې د روانو اوښکو نه وو
بارخو مې درنه ټول ګلې مچکو کې خوړلای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مړينې کـــور به ړنګ وو څـــوک به بوره کوڼده نه وه
ژوندون که د مرګي ســـــر په مردکو کـــــــې خوړلای
د زمري ۱۵ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږدېز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواني

يوه هېره هيله مې د زړه په تل کې
ژاړي سلګۍ وهي عرضونه لري
ها تېره سوې کيسه بيا په ذهن
خړه کيږدۍ غوړوي
هغه نغمه چې زما په بند کې وه او زه يې پير وم
هاغه چې کله به يې د ناز په ګوتو
تانده سندره د ځوانۍ بلله
بيا تخنوي زما د خيال ورغوی
او د غزل کاکل ته ول ورکوي
ښکاري زړښت کې برخې ځل وهلی
نه چې د ښکلو خدای د چا نذر کې
يوه چټه د نګه غنمرنګه جينۍ
دې د لونګ ملنګ ته
دې د سندرو ټال ته
دې تږي جام ته دې نګه سلام ته
د سترګو رپ کې ورکړي
له کومه بيا ها سرګردانه سيوری
ها تت انځور لکه د چرسو لوګی
رانه تاوېږي ما په غېږ کې نيسي
ورو مې د وريځو په وزر کينوي
او په رڼو سترګو ها مات خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راباندې ويني خو قسم دی پيره
کله چې دوی وينم نظر مې خړ سي
لکه غريب چې خپل ماشوم ته پړ سي
قسم دی دوی نه مې نظر شرميږي
د هيلو ښکلې مېلې
هغو رازونو چې خمارو سترګو
د ښو څوکو کې په ناز لوبول
زما په سترګو کې يادونه شنه کړل
د وږمې لاس زما پر تږې نظر
د بېخودۍ د پريښانۍ ورغوی ورو تېر کړ
د زړه کړکۍ يې راته پرانستله
نو ځکه مينه نا بللې راغله
او د ځوانۍ مستې يې
زما په غزل کې څانګې څانګې کړله
هغه رنګينې زمانې ها ترانې شنې سولې
توري غوټۍ وو بيا ګلونه سول اوس شرنګ زيږوي
خو هئ ارمان يوازې ياد پاتې دی
د هغې مستې چې به دې شرنګ ته
نګه شرنګی نګه نغمه سوه باد به راوستله
زما پر سر به يې کيږدۍ د باران
د نرګس عطر کې مينځلې راوړه
هغه خوښي لوټ سوې
خو يو برباد زړه يو فرياد پاتې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ژوند چېرې وو
او چېرې راغی
د ځوانۍ پایله څه ترخه ده پیره ! ! !

د زمري ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له پاڼو نه راجوړه د باران کيږدې ته ژاړي
کوچۍ مينې قسم نن مې نوا شپېلۍ ته ژاړي

ته وايي ښاپېرۍ باندې باران په شپو اوري
ځولۍ ورته نيولې ده اسمان سپوږمۍ ته ژاړي

غزل غزل خيال مې بيا د زلفو ول کې زانګي
د بل منصور بدله بيا د دار رسۍ ته ژاړي

په تشه خندا لمانځي وخت سلګۍ سلګۍ وطن مې
همدا به يي، بلبل که د ګل وير ګلۍ ته ژاړي

سپېره مېره کودړي د وحدت د منګي شمېري
نتلى زړه د قام مې د پښتو لنډۍ ته ژاړي

رواني جنازې دي د نښترو او د لمنځو
په غم د رنګې ځالې توتکۍ سيسۍ ته ژاړي

پلازمېنه د ښايست يې، مخ يې سرو وربځو نيولى
چا شونډې ترې ځکلي دي پېزوان نتکۍ ته ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزله د ملــــيار غشی سه پاس اسمان سوری کــړه
ترخـــــو به للمې دښــــــتې د اوبو ابیۍ ته ژاړي

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رندانو کـــه په مـــېنه زموږ اور ولـــګاه
شـــــېخانو دا بل ســـوی اور څه نور ولګاوه

ایله ښـــایست پوره زما د زړه د تاج محل شـــو
له کله مې چې یاره ســــــتا انځور ولګـــاوه

منم د نن واده به دې ښـــایستو کې پوره نه سي
خو بیا دې پدې غلي محفل کې شـــور ولګاوه

جانانه ما کوڅه ستا په سجدو سجدو کړه ولې
نن ځکـــه زهد دلـــته کې خپل کور ولګـــاوه

راغلي نابللي به پرتوګ په غــــاړه یو ســــي
د ښـــکلو ســـخاوت که لږ څـــه زور ولګاوه

صبا به یې دا خلک ټول د ګل په مرګي نیســـي
بې علمه شېخ چـــړي په ملـــیار تور ولګـاوه

د زمري ۱۸مه ۱۳۸۶ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا خوب

څنګه ړنګه بنګه ښېګا خوب کې وې راغلـــــې
خدای دې راته ســـاته او دښمن دې ومره ګڼلې

ټولګه دښــایست دې وه او سرې سترګې د ګبر
زه دې ســـــپېلنی وم خو نظـــر رانه وهــلې

جوړه زلـــزله وه زړه کې شور وو د یادونو
ترمې اوښــکې ستا یې پاس په بام ورڅڅېدلې

درمند د سکروټو وو شنې لمنځې او نښتر دې
اورورته څادر وو ســرو لمبو چینې ځبېښلې

درز غپ د مرګـي وو دوړو ځنې غورځـــولې
کـــډې د لــــونګو او د زاڼو بارېـــدلې

ونو پاس آســـمان ته وچې څانګې وې نیولې
پېڅکي د ټیکریو پکــــــې پاڼې رپېدلې

غوځ ګلاب ســــرونه وو تنې تلې ړنګې بنګې
دې" رقص مرده " ته بیا بګـــــوې نڅېدلــــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـــپول کې د ليوانو ، ســورلنډيو اتڼ جوړ وو
پرې تې بورې ميرېږې ترېنه ورو ورو ځــښېدلې

ځو مره سترې خوب وو څـنګه توره تروږمۍ وه
خدای قسم سـبا مې آن ترې وربغې تښتېدلې

ځو چې دارې ازغي اوښ د مرګ ونخوري
مړې نه سي کړزې تېره شــپه چې ګډېدلـې

ځـــو چې د قصاب لمن محراب نه ښکته نه سي
ګل نه سي ها وينې چې له خـــال دې بهېدلې

***

لپه د دعــا کې به ماشــوم ارمان ســوځيږي
بيا به تروږمۍ يې او بګـــوې به لنګــيږي

دا د وېرې خوب به دې نيمګړې ښکلا سـوځي
دا د اور پړونی به دې شور او نوا ســوځي

د زمري ۲۴مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت

کنډاسې ژامې غرونه زړونه کاڼو سره خوري
شېخان د زمانې کتاب له پاڼو سره خوري

چې يو ځای روي شونډې او پېزوان خوله ګرمه نه ده
تل خواره وږې ډکي له موماڼو سره خوري

خزه کې د بڼو بتۍ د سترګو تربڼه ساته
د وخت روی نظر څپې له زاڼو سره خوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوړه

ابکه پلاره ډېر مې ښه یادیږي
هغه سپېره هغه بېخونده سهار
چې دې په خوب کې په تندي ښکل کړم
او ویل دې ګوندې نن ددې له مخه
خدای مو په لړځه اوړو و ارزوي
ویښه وم ځان مې هسې خوب کې نیوه
څو مې د کور له وره نه خرپ واوریده
ته رانه لاړلې بیا رانغللې
خدای خبر
چېرته به یې
دا نن یې شپاړس کاله سم پوره سول
خو ستا د چاودو شونډو
ستا د تېرو برېتونو
احساس په سوې ټنډه بر ګرځوم
پدغه هیله چې به خرپ د وره سي
ستا د پښو ښکالو به
سکنې ماښام کې زما د خیال پیڅکي
په چاودو ګوتو
په تودو لاسونو
د ماشومتوب څلي کې بیا وتړي
***

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ګونګوسو پلاره اوړه اوړه کړم
چې ګوندې چا به یې
بتې کې سوی
یا به دې سر کې
چا یې میخ ټومبلی
څېرته چې ما به په ماشومو ګوتو
ستا د پکړې ول کې څونډې ټومبلو
آه، څنګه زړونه دي له څه نه جوړ دي
دومره هم نه ویني چې زما تندي کې
ستا د زیړو شونډو کرلی زړی
لا د باران په تمه
لا د نیاو په هیله
لا ستا د پښو د خوږ ښکالو په ارمان
ستا د راتګ زیری په زړه کې روزي
خدای دې دا ورانې ګونګوسې دروغ کړي
خدای دې بیا راوله د زړه سپرلیه
زما څوربدلې کړېدلې پلاره
لور دې لا سترګې په ارمان غړوي

د وږي ۱۳مه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرګيه

هر څـــو که خوبونه په مړوند کـــوو
مرګه آخر ستـــا لپاره ژوند کـــوو

ګـوره چې بې ډول او سُرني رانه سي
ياره هرکلـــی دې ډېر په خوند کـــوو

موږ ته له ښو نه هم نږدې ښــــکارې
هره شېبه عمر ســـــتا په بنـــــد کوو

خوږ اټک يې خامـــخا درتګ لـرو
خبر دی که نن مـــبنه په ابلبند کـــوو

ګوره اوس ايله د ژوندون چـل راغی
لږ تم ســــه بيا هرڅه ستا په اند کوو

غـــېږ به دې قسم په نغمو ډکه کــړو
موږه شـاعران يو ښـــه چلند کـــوو

د وږي ۲۸مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلی وي راغلـــی هسې نه چې پلی پاتې ســـــې
خوله واخله ناره، ناره سه نه چې غلـــی پاتې ســـې

هر پرهر دې توری د غــــزل دی ســــمه ټولګه يې
زړه ! خدای نه دې غواړم په ښو ويشتلی پاتې سې

می باندې اودس کـــړه اقتدا د خــــــال امام پسې
دلته کې که غواړې چې رښتيا ښاغلی پاتې ســــې

دا چې دې د ښـــــکلو مخ ته تل سپېلنی ګـــرځوم
بس قســـم دی غواړم چې ســـوچه او ولی پاتې سې

ګوره ښـــکر به مات کـړې وخته ماته اړم کېږه مـــه
لـــږ دی ترهګر غـــوندې له بخته تللی پاتې ســـــې

خدای دې شـــــېخه تا په تشو تشو توبو موړ نکړي
زړه غـــوندې مې تل له لوږې بوټ وتلی پاتې سې

زه به يم او شـــونډې ما ته پير دغه دعـــا کـړې
ځه تل د پېزوان غـوندې په خـــوله تړلی پاتې سې

(c) ketabton.com: The Digital Library

روې ورک سې لوخ غزل دې سترګو کې بوسې کرې
بېخ دې شین سه ونه مرې رسوا نتلی، پاتې سې

خوار مه سې ملـــیاره بس مین یې پاړوګـر نه یې
شـــپه نه یوه شپه به په کوم مار چیچلی پاتې ســـې

د تلې ۱۲مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سترګې په سترګو سولې سترګې مې په لار پاتې دي
بس له هغې شپې مې هيلې پاس په دار پاتې دي

بېګا کوم تت ارمان يې تل کې سترګکونه وهل
لا د زړګي کابل کې څه نښې د ښار پاتې دي

سوو ښېراوو د ظالم ماڼۍ ويجاړه نکړه
پاس د آسمان په لور منګلې د څنار پاتې دي

ښکاري د سرو شونډو په راکړه څه جګړه سوې ده
د برګودر په غاړه څو دانې د هار پاتې دي

ورېځو راښکته سئ راغه باندې ښکاريان ړانده کړئ
څو مات وزرې زانې دلته له کتار پاتې دي

آن مو د ونو وچو ګوتو کې ريښکۍ رپيږي
وطن زيارت سو ښکاري لا مرګي په وار پاتې دي

لړ ده سندرې به راشنې سي او سلګۍ به ومري
دلته لا زړې د غزلو له ملیار پاتې دي

د لړم لومړۍ نېټه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ښو ټال کې مې د اوښکو ماشوم مړ کړئ‌وم
وا یه اشنا څو به ستا مینه کې مخ خړ کړئ‌وم

دوخت رون مخو ته څوک هسې ګوله نه ورکوي
خو زه سپین سترګی په پردی کټوو پړ کړئ‌وم

ارمان ترا وسه چا جامه د عمل ورنګړله
ډله په ډله یو څو توري لوځ لغړ کړئ‌وم

د قصاب لور ده ما په تشه خندا نه ارزوي
څو که دودی ورته هر پل کې د انګړ کړئ‌وم

د زړه څنار مې دې سودا لکه وینې خوړلی
دا په څلور کتابو پړ به څنګه وړ کړئ‌وم

د حسن خدایه بس په خپل ځایګې یې وارزوه
څو به سپېره مېره د ښکلې پښتو ګړ کړئ‌وم

د لړم اتمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قسم دی چې د تندې ماتولو چل مې زده دی
که جام نه يي په لپه کې د څښلو چل مې زده دی

ملګرې شپخه ستا کړو سجدو ته مې سلام دی
د ښکلو د روژو د ماتولو چل مې زده دی

په سر مې څُم رامات کړه ساقي ما په بنګړو وله
څه روی نه يم يو دا د سکونډلو چل مې زده دی

د حسن ذکات و بش له دې ما ترې هم دربوله
که نور نه يې په سترګو د څټلو چل مې زده دی

دې سپينو تورو څړيکو کې مې درد دومره اخته سو
ولله د ټولو ولو او ناولو چل مې زده دی

څو ورې د ښکلو تورو د ښايست ورشو کې پيايم
خو نه وايم شاعر يم د غزلو چل مې زده دی

ملیار يم ما په زور او زېر د ګل مخ ختم کړی
عامي نه يم د هرڅه د لوستلو چل مې زده دی

د لړم ۲۶مه ۱۳۸۶ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پاڼه دا ثنار

ساقي تنده مې پاېلې د خــــــماره پورې ځي
يو ســـــر لـــــرم چې مينه کې تر داره پورې ځي

چينې لا مــــرورې دي له غـــرو نه را کـــوزېږي
وېرېږي خــــړې نشي څــو تر ښـــاره پورې ځي

خير دا ځلې کــــه پاتې د ښکلا له ذکات وېش يم
ســـپېرې شـــونډې مې دا دی تر بل واره پورې ځي

ورځـــــار شم لا د زاڼو اتڼ مست وهي څرخــونه
کـــــه څـــه د ګولۍ ډز يې تر کــتاره پورې ځي

ټپي شـــو خو ټپ نشو سندربول فطرت ته ګـــوره
د ېرې مـــــو له لـــــنډۍ تر يکه زاره پورې ځي

که څه هم ډېرې غورځې پرځې ډېرې ستړې شــــته دي
آخـــــر مــــو دا مـــزل ښار د ثناره پورې ځي

زه ګـــــرم نه يم د ټنډې کرښې داسې دي راغــلي
چې هـــــره لاره ونيسم تر ياره پـــورې ځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملـــــــيارہ پام د خوب کيږدی، په ســـترګو خوره نشي
د دنګې کوچی، کډه تر ســــــــــــــــهاره پــورې ځي

د لړم ۲۷ مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څــــه يې کړم ددې وخت مسلمان او کفار څه وايي
خدايه پدې پوه مې کړه چې سترګو کې يار څـه وايي

خــــــــير د کومې دنګي په کړۍ زلفو مې وتړه
دا راز راښکاره کــړه چې منصور لره دار څه وايي

ما ته يې د سُــــــــرا او تال پـــه ژبه دنيا پرانيسته
خــــــوار ملا ته ووايه رباب او سِـــتار څه وايي

زه شاعـــــر يم ماته د ګلـپاڼو سبق ښه راځــــي
خداى که به پرې غوږ يم چې د شوبلو کتار څـه وايي

دا د کـــــوم ناولي د نادودو پېښې ګرځــــوي
ســــتړي اورمېږونه د نښتر او څــنار څـه وايي

ســـږ به کومه سپينه ابۍ وربخ دلـته کې لنګه سي؟
کلي، غرونه څه وايي، دا دوړې د ښـــار څـه وايي

وږي د غنم پسې مې زړه لـــــــکه غنم چـوي
کال ته به بيا وګـــورو چې کر د کوکنار څـه وايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه لکه ســـاده مومن نږدې ده چې لار ورکه کړي
دلته مُـنار څـه وايي او هلته مُنار څـــه وايي

دا د لونګ ډلـــه به په کـــومه ډزه وانوړي؟
ســـتړی مزل څه وايي، کاروان ته مو لار څه وايي

سته دي څو ټپي زانې څو مات بنګړي پوهېږي چې
خوار، په زړه ويشتلی، او نتلی ملـــيار څه وايي

د لړم ۲۹مه ۱۳۸۲ لمريز لېږديز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنجاره

راځئ چې نن آســــمان ولو په ســتورو
ســــبا چــې څــه پېښیږي بیا به ګورو

د لمـــــر لمن کـــې وکـــرو ســــندرې
ســــینګار کړو کاینات په غــزل تورو

چاپېره له ســپوږمۍ برجونه رنګ کړو
د ځمکې په مخ واک واخـلو له سـیورو

باران باران ملـــګرو وږمـــو خـویندو
راځئ چې نور په ســـرو سـکروټو اورو

دا یو کلـــی دنیا کـــړو ربښــتیا کلـــی
شپېلۍ کړو بریالۍ پر ســپکو سپورو

نکریزې د ټوپک پــه ځای وربار کـــړو
ځئ نوم د بنجـــاره واخـــلو لـه نورو

یو شین ښار د انسان په نوم آباد کـــړو
بس رنګ کړو کرښه وېش د سپینو تورو
د کب دوهمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو

د زړه په سر مې ناسته يې خبرو کې راځي
غزل سې نګه سُر سې په سندرو کې راځي

آغلې په فطرت د توتکۍ له وزره ځاځي
چې وخت يې سي سرليک د زورورو کې راځي

د مينې د آيت غوندې به ولې ولې نه يي
له هسکه دنګو ځانګو د نښترو کې راځي

نغمه د ملکوت يې خوږ تکبير يې د بلال
د شاتو د مچيو په وزرو کې راځي

چو پړ ته به دې ولې ګونډې نه وهي سرونه
قربان دې سم د سرو زرو په زغرو کې راځي

په مينه نګه مينه يې حيا باندې پسوللې
په ننګ د تورې پړق يې په لښکرو کې راځي

ښايست دې د درنو نرخونو ناز پلورې پر سيالو
خورې، غرنۍ، دنګې په ګورګورو کې راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیړه، نګه، شډل، ســــپېڅلي توري لرې زړه کې
د پټو خزانو په شــــــــمله ورو کې راځــــــې

نږدې دی برم او پت به دې د ښـــــکلې مینې پالو
بس خــــــیر دی یو څو ورځې مرورو کې راځـــې

د کب شپږمه ۱۳۸۲ کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

خټکی (ګران لیوال ته د (پینځه دیرش) آزاد شعر په ځواب کې ډالۍ)

خیر دی زړه مات نکړې لېواله یاره
له ډېرو ډېرو ښه یې
زما نه خبر سه چې مې زړه لکه غنم چاودلی
مور وایي
زویه چې د پلار دې پچه وختله
نو ته هماغه کال
ها سوړ ژمي کې
د لورېینو خدای ډالۍ کړې ماته
پلار نه مې کال د عسکرۍ هېر وو
ویل به یې ښه مې دي په یاد چې په هغه اوړي کې
زمونږ پالېز په خروارونو خټکي کړي وو
ته خټکی هماغه کال ما ته خاوند راکړلې
ما ګوره !
چې مې کلیزه را معلومه نه ده
ته ښه یې لږ تر لږه تمه لرې
دومره خو یې
چې د کلیزې په بانه چا نه ګیله وکوې
وایه اشنا !
زه خټکی،
چا ته ګرېوان څیرې کړم ؟

د کب ۲۰ - ۱۳۸۲ کال - کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شډله یاره

شـــډله یاره وایه څـــــو راپسې بم ګرځـــــوې
د خپل د کلي د ماشــــوم له خولې نه مم ګرځـوې

قســـم لمبه به یې ســـتا د ږیرې تبرک وســیځي
زمـــا په ســــتړو ولو ډز خـــپله قلم ګرځـــــوې

شـــبخه ما ځکه ته پرې ایښې یې او خال پسې ځـم
په خـــوله الله وایې ، لستوڼي کې صنم ګرځـــوې

خدایزده چې کومه ټینګه غیږه مې در یاده سي چې
زمــــا تر مزاره لا رســــیږې نه قدم ګرځـــــوې

ســتا د ښــایست زما د غـــزل ورشو به شاړه نه سي
څـــــو چـــې د تورو سترګو للمه کې دې نم ګرځوې

له اســــویلي نه دې د وریت ارمان لوګي راوځـــي
ملیاره خدایزده چـــې د کومې میرې غم ګرځـــوې

د کب ۲۵مه ۱۳۸۲ کال – کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وایــــه پــــه څـــــه د دریانو شـــه لالي لاس رپیږي
ځکه چې ســـته دي څو شملې هلته کې پاس رپیږي

ښــکلې د حسن ســمندر کې دې څه کوډې سته دي
چــې یې له وېـــرې نه لینګي د هر غــواص رپېږي

تندې به ماتې ســـي جانانه وچــکالي به ومــــري
خیر دی که لا مو سیند سراب دی پرې برېاس رپیږي

دا دې د ســـپینو غاښو ځل دی په خــوږه خندا کې
کـــه د ګــــلابو په هېنداره کـــې الماس رپیږي

ګــوره دا شـــونډې غنمرنګې لـــږ په وار راکــوه
ددې درنــــو وریو لاندې د زړه آس رپــــیــــږي

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمریز لېږدیز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مينې لوست

مورجانې بيا يې له ټولګي وويستم
بيا مې ښوونکې،
ټولګيوالو،
آن ها تورې تختې،
راپورې وخندلې

***

څومره ښه شپه وه
په سبا يې چې ښوونځي ته تللم
تا وېلې شکر خدايه زوی مې مکتبی سو راته
سبا به څنګه ښه ښکارېږي
چې ښوونځي ته درومي
زما خيال ته به
هغه اشنا انځور راغی
چې مې له تېر ژمې
تنکي ذهن کې پټ ساته
لکه کوتره د سخي د زيارت تکه سپينه
لکه زما د الفبې سبپاره پاکه درنه
زموږ ښوونکې د غزلو ښايسته ښاپېرۍ
د ټولګي پاس سر کې ولاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې ته مینه ښیي
مورې ته الله
مورې ته انسان
مورې ته افغان راښیي
افغانستان راښیي
***

مورې د برښنا په مزي ناستو توتکیو په شان
دغه د مینې سپاره پسې په شرنګ وایو
د ښوونځي له پاسه شنه اسمان کې
د خدای لېږلې څو ملکې زمورې د لوست تورو ته
سپینو وزرونو کې د حق د نامه رنګ ورکوي
څو دغه توري ټول رانه ستوري سي
او د تیارو لمنه وڅیري د نور په غشو
ترې د رڼا کمکي تنکي یرغمل ټول خوشې کړي
وطن رڼا رڼا سي
***

مورې خبره یې؟
له زړه مې تورې وینې څاڅي
چا پکې سته اشنا انځور راته په کاڼو ویشتی
زما ټولګی،
زما ښوونځی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښوونکې مړه ده
له شنه آسمانه يې د خدای ملکو کډه کړې
تیاره لا ماته نه ده
او د رڼا تنکي کمکي بچونې
د تروږمۍ سمڅو کې تت پراته دي
***

ما ویل چې څنګه تا ویلي وو
هغه به وکړم
او د ښوونکې پسې سم به
نوی لوست تېر کړم
ما خو ګڼل چې د غزل ښاپېرۍ لوست راکړی
زما په هډ هډ کې څو داسې ښه ویېونه سته دي
چې د ښکلاوو د خاوند د نوم په سر پیلیږي
سم به ښوونکې پسې ووایم
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان،
بیا به مې ونازوي
خو نه پوهېږم ما نه يې څه وپوښتل
رنې، رنې مې ور کتلې هېڅ مې ونه ویل
دوه، درې، څلور ځل يې هغه خبره وکړه راته
خو زه پرې پوه نه سوم
لاس کې قلم يې زما پر مخ وویشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ویل ښوونکې صایب، سبق مې زده دی
له مټې یو ونیولم،
غوږ یې را تاو کړ،
او کوم څه یې وویل

***

مورجانې ستا د هغې شپې شکرانې یادې راته
لکه چې دلته شکرانې په سزاګانو اوړي
زه یې پدې نن له ټولګي وویستم
چې د ښوونکې، ژبه نه راتلله
مورجانې ستا په رازده ژبه ولې لوست نه سته ؟
مورې ښوونکې خو ښوونکې ده هر څه به ورځي؟
خو ولې زما په خبره پوه نه سوه؟
زه یې له مټې نه رانیولی له ټولګي وویستم
ما ویل خیال کې مې راکړی لوست به تېر کړم ورته
الله، انسان، افغان او ګران افغانستان به وایم
ورته به خپل زړه کې راجوړ د ښیښنو ښار ښکاره کړم
خو مورې ، ګرانې مورکۍ
مخکې تر دې چې خوله مې خلاصه کړم، کوم څه یې وویل
او ورسره مې ځو همزولو ټولګیوالو په کړس
سپکه خندا وکړله
هوکې مورکۍ، هغه خبره چې ښوونکې وکړه
بس لکه کاڼی یې زما د ښیښنو ښار ړنګ کړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اوغان غول) باندې يې پوه سوم نور مې نه يادېږي
ځکه اوغان ته څه نږدې شي مې په ذهن کې وو
ما خو افغان، افغانستان، ختۀ کې نغښتي لرل
ځکه همدومره پوه سوم
هغوی زما د مينې لوست ته سپکاوی وکاوه
نو مې راکړي کتابونه راته ډېر درانه سول
لکه د جبر پيټی يې زما پر اوږو زور و اچوه
قسم نږدې وه نری ملا ځنې مې کړس وباسي
نور ستا خوږې ژبې ته پړ ښه نه يم
ځکه مې داسې پټيېلې مورې
چې دا د جبر پېټی
په تنکو سترو اوږو نه ګرځوم
خو ستا ارمان پوره کوم مورې
ستا شکرانې د مکتبي زوی به بېځايه نه ځي
ماته هغه د مينې لوست بس دی
زه به په دې ځلورو
الله، انسان،
افغان او ګران افغانستان يادوم
د وخت اورمېږ مات کړم
او پاتې لوست به ستا له ژبې وايم
ستا له ښوونځي به بريالی ووځم
بيا به مې ته
ټولو سيالانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوته ښيي
او په خواږه غږ په خوږه ژبه به داسې وايي:
ها چې الله، انسان، افغان، افغانستان وايي
هغه زما زوی دی
هغه زما د ژبې
هغه زما د مينې
هغه زما د پېرزوينې له ښوونځي وتلی
هغه به هېڅکله څوک مات نکړي
ځکه هغه زما ارمان ته په درنه کتلي
هغه زما په ژبه لوست کړی دی
دا مکتبي دا دنګ څنار زما د لاس نښه ده

د غبرګولي ۱۰مه ۱۳۸۲ لمريز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملیار حکمت الله نو میږم. په کال ۱۳۴۵ کې مې د کابل په ښار کې د رحمت الله کاکړ په کورنۍ کې سترګې نړۍ ته پرانستلې. لومړنۍ ـ منځنۍ او لوړې زده کړې مې د کابل په ښار کې بشپړې کړې دي. د پښتو ادب د نګه شعر له یون سره له کال ۱۳۷۰ څخه راپدېخوا ملګری یم. لومړنۍ بشپړه شعري ټولګه مې د خپراوي په ګانې د ښکلې کېدلو څخه تر مخه د طالبانو د راپرځېدو وروسته دغرو خوراک شوه. لنډو کیسو لیکل مې له ۱۳۷۷ څخه راپدېخوا پیل کړې. او ایله مې دوه لنډې کیسې لیکلې دي چې د داستانونو په مجلهٔ کې خپرې شوې دي. لومړنۍ شعري ټولګه مې دادی ستاسو مخې ته ایښې.
ټولګه مې ولولئ او که چېرې ستاسو د نظر وړ وه نو خپل درانه نظرونه په لاندې پته راولېږئ.

hmalyar@yahoo.com

دېره منته !

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library